

คาลิล ยิบราน KHALIL GIBRAN

คาลิล ยิบราน เกิดที่ Bechari ประเทศเลบานอน ในปี ค.ศ. ๑๘๘๓ ตายที่ นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. ๑๙๓๑ เป็นกวี นักเขียน และศิลปินที่ได้รับสมญานามว่า "วิลเลียมเบลคแห่งศตวรรษที่ ๒๐" บิดามารดาของยิบรานเป็นผู้มีการศึกษาและวัฒนธรรมดี ตระกูลทางมารดาได้ชื่อว่าเก่งดนตรีที่สุดในหมู่บ้าน ยิบรานได้แสดงฝีมือทางวาดเขียน ก่อสร้าง ปั้น และแต่งเรื่องความมาตั้งแต่เยาว์วัย เมื่ออายุ ๘ ปีก็สนใจและเข้าใจซาบซึ้งในงานของไมเคิล แอนเยลโลและเลโอนาร์โดดาร์วินชิ ในปี ๑๘๙๕ ครอบครัวของเขาได้เดินทางไปตั้งรกรากยังสหรัฐอเมริกา แต่เมื่ออายุได้สิบสี่ปีครึ่ง ยิบรานก็เดินทางกลับมายังเลบานอนและเข้าเรียนในสถานศึกษาภาษาอาหรับของซีเรีย ต่อมาเขาได้เดินทางไปศึกษาศิลปะกับโรแดง (Rodin) ปฏิมากรชาวฝรั่งเศสที่ Ecole des Beaux Arts ในกรุงปารีส ในปี ค.ศ. ๑๙๑๒ ยิบรานเดินทางไปยังสหรัฐอเมริกาและพำนักอยู่ในกรุงนิวยอร์ก และที่นั่นเอง เขาก็ได้ริเริ่มก่อตั้งสมาคมนักเขียนชาวอาหรับ (Arabic P.E.N. Club) และได้เป็นนายกของสมาคมด้วย

งานประพันธ์ของยิบรานได้มีอิทธิพลจงใจคนรุ่นหลังมาก ทั้งผู้ใช้ภาษาอาหรับในประเทศอาหรับและในอเมริกา ตลอดจนทั้งยุโรป เอเชีย ตั้งแต่ประเทศจีนถึงสเปน งานชิ้นแรกๆ ของยิบราน เป็นบทเขียนและบทกวีภาษาอาหรับ งานเหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงความงามในความงดงามในท่วงทำนอง และแนวใหม่ที่จะเข้าแก้ปัญหาของชีวิต ยิบรานเริ่มใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนของเขาตั้งแต่อายุยังไม่ถึงยี่สิบปี งานชิ้นที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขาคือ ชิ้นที่ชื่อ

"THE PROPHET" ซึ่งกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน งานชิ้นนี้ได้ถูกแปล
ถ่ายทอดเป็นภาษาต่างๆ ไม่น้อยกว่าสิบสามภาษา อ่านกันแพร่หลายอย่างยิ่งทั่วโลก ยิบรานได้
บรรจุหลักสัจธรรมไว้ด้วยสำนวนที่อ่านง่ายแต่ไพเราะ เข้าถึงชนทุกชั้น นับเป็นทั้งบทกวี
ปรัชญาและธรรมะ พร้อมกันไปในตัว บุคคลในหลายเชื้อชาติและต่างลัทธิศาสนาจำนวนมากได้
ยึดถือเอาคำสอนในงานชิ้นนี้เป็นเสมือนประทีป นำแนวทางแห่งการดำรงชีวิต ทั้งนี้เพราะสัจ
ธรรมนั้นเป็นของกลาง แม้ว่าจะกล่าวออกมาในเปลือกหุ้มใดๆ ก็มีธรรมชาติอันแท้เป็นสมบัติของ
มนุษย์ทั่วไปไม่ว่าชาติ ภาษา หรือลัทธิใด ศาสนาใด

ข้าพเจ้าแปลงานชิ้นนี้เป็นภาษาไทย ตั้งแต่ราว พ.ศ. ๒๔๙๐ ได้คัดบางส่วนลง
พิมพ์ในที่หลายแห่ง ต้นฉบับแปลสมบูรณ์หายไปในช่วง พ.ศ. ๒๔๙๗ - ๘ จึงได้แปลใหม่
อีกครั้งหนึ่ง ตัวอัลมูस्ताฟาในเรื่องตอบปัญหาหลักธรรมถึง ๒๖ หัวข้อด้วยกัน ล้วนบรรจุข้อ
ปรัชญาอันลึกซึ้งและไพเราะด้วยลีลาที่ไว้วางใจ ข้าพเจ้าได้พยายามถ่ายทอดความไพเราะ
ของต้นฉบับเดิมออกมาอย่างเต็มที่แล้ว เชื่อว่าท่านที่สนใจคงจะได้รับรสและความซาบซึ้งจาก
ฉบับแปลนี้ตามสมควร

ระวี ภาวิไล
มีนาคม ๒๕๐๔

คำนำผู้แปล

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่สำนักพิมพ์ศึกษาศยามดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือแปลสาธนา
ปรัชญาอันพนธ์ของท่านรพินทรนาถ ฐากูร และ ปรัชญาชีวิตของ กวี คาลิล ยิบราน พร้อมกัน ๒
เล่ม หนังสือเล่มแรกนั้นข้าพเจ้าได้จัดพิมพ์ขึ้นเป็นครั้งแรก แจกเป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ
มารดาของข้าพเจ้าเมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๐๘ สำหรับงานของคาลิล ยิบรานนั้นสำนักพิมพ์
บริการทองได้จัดพิมพ์เป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔ และในระยะหลังๆ นี้ได้มีผู้ปรารถนาการ
ได้ไว้มากมาย แม้ทำงานประพันธ์ทั้งสองจะแตกต่างกันด้วยพื้นเพวัฒนธรรมและชนบประเพณีของผู้
รจนา เพราะเหตุด้วยชาติกำเนิด ศิวพรณและภูมิศาสตร์ แต่เนื้อแท้ของงานทั้งสองนั้นก็
กล่าวถึงเรื่องเดียวกันคือ ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับชีวิตและสังคม

ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจในงานแปลทั้งสองนี้ประการหนึ่งคือ เป็นงานที่ได้ดำเนินการมา
เป็นระยะเวลายาวนานกว่ายี่สิบปีด้วยความรัก อีกประการหนึ่งนั้น แม้กาลเวลาได้ผ่านมานาน
ฉะนี้แล้ว เมื่อข้าพเจ้าย้อนมาอ่านบททวนดูใหม่ ก็ยังไม่ได้พบว่าตนเองเติบโตเกินที่จะต้องการ
รับฟังความนึกคิดในบทประพันธ์ทั้งสองนี้ ในความนึกคิดส่วนตัวของข้าพเจ้าแล้ว บทประพันธ์
ทั้งสองบรรจุข้อคิดและคำสอนมากมายที่มีคุณค่าแก่ชีวิต และไม่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคและสมัย
ขอท่านผู้สนใจทั้งหลายได้โปรดพิจารณาพิเคราะห์ด้วยวิจารณญาณของตนเองเถิด.

ระวี ภาวิไล
๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑

การมาถึงแห่งนาวา

อัลมูस्ताฟา ผู้บริสุทธิ์และเป็นที่ยรัก ผู้เป็นเสมือนรุ่งอรุณในสมัยของท่าน ได้อยู่ในเมืองออร์ฟาลิสเป็นเวลาสิบสองปี เพื่อรอเรือซึ่งจะนำท่านกลับไปยังเกาะแห่งการเวียนเกิด

ในปีที่สิบสอง วันที่เจ็ดของเดือนแห่งการเก็บเกี่ยว
ท่านขึ้นไปบนภูเขานอกกำแพงเมือง และมองออกไปในท้องทะเล
และก็เห็นเรือแล่นฝ่าหมอกเข้ามา
ทันใดทวารแห่งดวงใจของท่านก็เปิดออก
ความปิติชื่นชมโอบยิบออกไปในสมุทร
ท่านหลับตาและสวดภาวนาในความเงียบสงัด
ขณะที่ท่านเดินลงจากภูเขา
ความเศร้าสลดได้บังเกิดขึ้นในใจและท่านคิดว่า
เราจะไปโดยความสงบและปราศจากความเศร้าโศกได้อย่างไร
ไม่ได้ เราจะจากเมืองนี้ไปโดยปราศจากความเจ็บปวดไม่ได้

วันอันเต็มไปด้วยทุกข์ทรมานซึ่งเราได้อยู่ในกำแพงเมืองนี้
ยืดยาวและคืนอันเปล่าเปลี่ยวก็เนิ่นนาน
ใครนะที่อาจจะจากความเจ็บปวด
แลความเปล่าเปลี่ยวของตนเองไปโดยไม่รู้รู้สึกเสียใจได้
บนถนนเหล่านี้ เราได้มีสิ่งที่ยรักมาก
และลูกหลานแห่งความเฝ้าคอยของเรา
ก็เดินเปลือยร่างอยู่ตามเนินเขานี้มากมาย
และเราก็ไม่อาจจากสิ่งเหล่านี้ไปได้โดยปราศจากความปวดร้าว

สิ่งที่เราจะสละวางลงวันนี้ ไม่ใช่เป็นเพียงแต่เครื่องนุ่งห่ม
แต่เป็นเนื้อหนังของเราแท้ ๆ ที่เราจะฉีกด้วยมือตนเอง
และสิ่งที่เราจะละไว้เบื้องหลัง ก็ไม่ใช่เพียงความคำนึง
แต่เป็นดวงใจที่งดงามด้วยความหวัง และความกระหาย
แต่เราก็ไม่อาจอยู่ต่อไปได้
ห้วงสมุทรอันเรียกสรรพสิ่งเข้าสู่ตนได้เรียกร้องเราแล้ว
และเราก็ต้องลงเรือ เพราะการที่จะยับยั้งอยู่นั้น
ถึงแม้ว่าโมงยามจะลุกใหม่ในราตรี
เราก็จะเหินตัวแข็งและถูกจำกัดในแบบพิมพ์
ที่จริงเราอยากจะทำสิ่งทั้งหมดนี้ไปด้วย
แต่จะทำอย่างไรได้เล่า

เสียงพูดไม่อาจนำเอาลิ้นและริมฝีปากซึ่งให้ปีกแก่มันไปด้วยได้ มัน
จะต้องเคลื่อนไปในเวหาแต่เดียวดาย และนกอินทรีบินผ่านดวงอาทิตย์ก็แต่ลำพัง
ตนเองไม่ได้นำรังไปด้วย

บัดนี้ เมื่อท่านลงมาถึงเชิงเขา
ท่านก็หันหน้าออกไปทางทะเลอีก
และก็เห็นเรือกำลังเข้ามาในอ่าว
มีกะลาสียืนอยู่บนกราบ เป็นคนจากบ้านเกิดของท่าน
ดวงวิญญาณของท่านก็ถูกรู้จักเขาเหล่านี้ และท่านพูดว่า

บุตรแห่งมารดาของเรา เธอผู้สัตย์จริงไปกับคลื่น
บ่อยครั้ง เธอได้เล่นไปในความฝันของเรา
และบัดนี้เธอมาในคืนซึ่งเป็นความฝันอันลึกกว่า
เราพร้อมที่จะไป และความเร่งร้อนของเราก็คอยกระแสมอยู่
ขอให้เราได้หายใจในอากาศอันสดชื่นอีกสักครั้ง
ขอเพียงแต่มองกลับไปข้างหลังอีกสักครั้ง
แล้วเราก็จะมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา
ชาวทะเลในหมู่ชาวทะเล และห้วงสมุทรกว้าง

มารดาผู้มีรู้หลักผู้ซึ่งเป็นศานติและอิสราภาพของแม่น้ำและลำธาร
ขอลำธารนี้วกวนอีกสักครั้ง
ขอเพียงแต่ได้รำพึงในหมู่ไม้นี้สักครั้ง
แล้วเราก็จะมาสู่ท่าน...
หยุดน้ำ...
สู่ห้วงสมุทรอันไร้เขต

ขณะที่ท่านเดินลงมา
ท่านก็เห็นชายและหญิงละมือจากท้องทุ่งและไร่อรุณของเขา
และรีบมาที่กำแพงเมือง ท่านได้ยินเสียงเขาเหล่านั้นเรียกชื่อของท่าน
พร้อมกับตะโกนบอกกันถึงข่าวเรือของท่านมาถึง
แล้วท่านรำพึงว่า

วันแห่งการจากไป ควรจะเป็นวันเก็บเกี่ยวด้วยหรือไม่
และในอนาคตกาลนั้น ควรจะเป็นที่กล่าวกันหรือไม่ว่า
สันธยากาลแห่งเรานั้นแท้จริงก็เป็นรุ่งอรุณด้วย
เรามีอะไรสำหรับให้แก่ผู้ที่วางคันไถมา
หรือแก่ผู้ที่รีบหยุดล้อเครื่องบดอรุณ เพื่อมาหาเรา

ควรแล้วหรือมิใช่ที่ดวงใจเราจะเป็นประหนึ่งต้นไม้ผลตก
ซึ่งเราจะเก็บแจกจ่ายแก่เขาเหล่านั้น
และความปรารถนาของเราก็ควรที่จะไหลรินดังธารน้ำพุ
เพื่อว่าจะได้เติมถ้วยของเขาให้เต็ม
ควรแล้วหรือมิใช่ที่เราจะเป็นดังพิณ
เพื่อว่าพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะได้สัมผัส
หรือเป็นขลุ่ยซึ่งลมหายใจของพระองค์จะเป่าผ่าน
เรานี้เป็นผู้เสาะแสวงหาความสงบ
และสมบัติใดเล่าที่เราพบในความสงบนั้น
อันเราจะให้แก่เขาได้ด้วยความมั่นใจ
ถ้าหากวันนี้เป็นวันเก็บเกี่ยวของเรา

ก็เราได้อ่านเมล็ดพันธุ์ไว้ในท้องทุ่งใด
และในฤดูกาลอันเลื่อนรางไต่เล้า ถ้าหากบัดนี้
เป็นชั่วโมงที่เราจะชูประทีปขึ้น
เปลวประทีปนั้นจะไม่ใช่ของเรา
เราจะชูประทีปขึ้น วางเปล้าและมีด
แล้วผู้พิทักษ์ราตรีจะเติมเชื้อเพลิงและจุดมันขึ้นด้วย
ท่านรำพึงสิ่งเหล่านี้เป็นคำพูด
แต่ก็มีอีกมากมายในใจซึ่งไม่ได้พูด
เพราะว่าท่านเองไม่อาจกล่าวความนึกคิดอันล้ำลึกของตนได้

เมื่อท่านถึงในเมือง ผุ่งชนก็มาหา
และร้องเรียกท่านเป็นเสียงเดียว
บรรดาผู้เฒ่าออกมาข้างหน้า
และพูดว่า โปรดอย่าเพิ่งด่วนจากเราไปเลย
ท่านได้เป็นเสมือนกาลเที่ยงในยามค่ำของเรา
และความหนุ่มของท่านได้ให้ความฝันแก่เราเพื่อจะฝัน
ท่านนี้ไม่ได้เป็นผู้แปลกหน้าของเรา
และก็ได้เป็นเพียงผู้เยี่ยมเยียน
แต่เป็นดั่งบุตรและเป็นที่ยกย่องของเราแท้ ๆ
อย่าเพื่อให้ดวงตาของเราต้องเจ็บปวด
เพราะไม่ได้เห็นหน้าของท่านเลย

นักบวชทั้งชายและหญิงก็กล่าวแก่ท่านว่า ขออย่าให้ระลอกคลื่นแยกเราจากกัน
เสียแต่บัดนี้เลย ขออย่าเพื่อให้ขวบปีที่ท่านอยู่ในหมู่เรากลายเป็นแต่ความทรงจำ
ท่านได้เดินอยู่ในท่ามกลางเรา ดั่งดวงวิญญูณ และเงาของท่านได้เป็นดั่งแสงสว่าง
บนใบหน้าของเรา เรายกท่านมาก แต่ความรักของเราไร้คำพูด ถูกห่อหุ้มด้วยผ้า
คลุม แต่บัดนี้ มันร้องเรียกท่านแล้วด้วยเสียงอันดัง
และก็จะยื่นเปิดเผยตนเองเฉพาะหน้าท่าน
และเป็นที่ยกย่องกันมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า
ความรักไม่รู้ความล้ำลึกของตนเอง

จนกว่าจะถึงชั่วโมงของการจากพราก

คนอื่นก็เข้มาพร้อมอ้อนวอนท่านด้วย
และท่านไม่ตอบ ท่านเพียงแต่ก้มศีรษะ
และผู้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก็เห็นหน้าตาของท่านร่วงลงสู่หน้าอก
แล้วท่านพร้อมฝูงชนก็พากันเดินไปยังจตุรัสใหญ่หน้าวิหาร
และก็มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ อัสมิตรา เดินออกมาจากวิหารนั้น
เธอเป็นผู้เห็นธรรม และท่านก็มองเธอด้วยความอ่อนโยนยิ่ง
เพราะว่าเธอเป็นคนแรกที่ได้พบและฟังคำกล่าวของท่าน
เมื่อครั้งที่ท่านมาถึงเมืองได้เพียงวันเดียว
และเธอก็แสดงคารวะต่อท่าน พร้อมกับพูดว่า

ท่านผู้แทนของพระผู้เป็นเจ้า
ท่านผู้แสวงหาสิ่งสูงสุด
ท่านได้เฝ้ามองขอบฟ้ารอเรือของท่านเป็นเวลานาน
บัดนี้เรือของท่านมาถึงแล้ว และท่านจำต้องไป
ความไฝ่ฝันถึงดินแดนแห่งความทรงจำของท่านนั้นลึกซึ้งแนบแน่น
และความรักของเราก็ไม่อาจผูกพันท่านไว้ได้
หรือความปรารถนาของเราก็ไม่อาจเหนี่ยวรั้งท่านไว้ได้
แต่สิ่งนี้เราขอร้องก่อนที่ท่านจะจากไป
ขอท่านได้พูดแก่เรา และให้สัจธรรมแก่เรา
และเราก็จะได้ให้แก่ลูกหลานของเรา
และลูกหลานของเราก็จะได้ให้ถ่ายทอดต่อไป
และธรรมะนั้นก็จะไม่สูญ

ในความโดดเดี่ยวของท่านนั้น
ท่านได้เฝ้ามองวันคืนของเรา
และในความตื่นของท่าน
ท่านก็ได้เฝ้าฟังเสียงสะอื้นและหัวเราะในความหลับของเรา
ดังนั้น ฌ บัดนี้ ขอได้เปิดเผยแก่เราเอง

และได้บอกให้เราทราบถึงสิ่งที่ท่านได้ประจักษ์
อันมีอยู่ในระหว่างการเกิดและความตาย

และท่านตอบว่า ประชาชนชาวออร์ฟาลีส
เราจะบอกอะไรแก่ท่านได้
นอกจากสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในวิญญาณของท่านเอง แม้ขณะนี้
อัลมิตราพูดขึ้นว่า
ได้โปรดบอกเราถึงเรื่อง ความรัก

ความรัก

และท่านก็เงยศีรษะขึ้นมองดูฝูงชน
เขาเหล่านั้นเงยบกริบ ท่านพูดด้วยเสียงอันดังว่า

เมื่อความรักร้องเรียกเธอจงตามมันไป
แม้ว่าทางของมันนั้นจะขรุขระและชันเพียงไร
และเมื่อปีกของมันโอบรอบกายเธอ จงยอมทน
แม้ว่าหนามแหลมอันซ่อนอยู่ในปีกนั้นจะเสียดแทงเธอ
และเมื่อมันพูดกับเธอ จงเชื่อตาม
แม้ว่าเสียงของมันจะทำลายความฝันของเธอ
ดังลมเหนือพัดกระหน่ำสวนดอกไม้ให้แหลกราญไปฉะนั้น

เพราะแม้ขณะที่ความรักสวมมงกุฎให้เธอ

มันก็จะตรึงกางเขนเธอ

และขณะที่มันให้ความเติบโตแก่เธอ นั้น

มันก็จะตัดรอนเธอด้วย

แม้ขณะที่เมื่อมันไต่ขึ้นไปสู่ยอดดง

และลูปไล้กิ่งก้านอันกว้างไกลในแสงอรุณ

แต่มันก็จะหยั่งลงสู่รากลึก

และเขย่าถอนตรงที่ยึดมันอยู่กับดินด้วย

ความรักจะรวบรวมเธอเข้าดั่งฝักข้าวโพด

มันจะแกะเธอออกจนเปลือยเปล่า

แล้วมันจะร่อนเพื่อให้เธอหลุดจากเปลือก

มันจะบดเธอจนเป็นผงขาวแล้วก็จะขยำจนเธออ่อนเปียก

แล้วมันก็จะนำเธอเข้าสู่ไฟอันศักดิ์สิทธิ์ของมัน

เพื่อว่าเธอจะได้กลายเป็นอาหารทิพย์ของพระเป็นเจ้า

ความรักจะกระทำสิ่งทั้งหมดนี้แก่เธอ

เพื่อว่าเธอจะได้หยั่งรู้ความลับของดวงใจเธอเอง

และด้วยความรู้นั้นเธอก็จะได้เป็นส่วนหนึ่งของดวงใจแห่งชีวิตอมตะ

แต่ถ้าหากด้วยความกลัว

เธอมุ่งแต่แสวงหาความสุขและความสำราญจากความรัก

ก็จะเป็นการดีกว่าที่เธอควรจะปกคลุมความเปลือยเปล่าของตน

และหลีกเลี่ยงออกไปเสียจากลานบด ไปสู่โลกอันไร้ฤดูกาล

ที่ซึ่งเธอจะหิวเธาก็ไม่เต็มทีและจะร้องไห้ก็ไม่เต็มที

ความรักไม่ให้สิ่งอื่นใดนอกจากตนเอง

และก็ไม่รับเอาสิ่งใดนอกจากตนเอง

ความรักไม่ครอบครอง และก็ไม่ยอมให้ถูกครอบครอง

เพราะความรักนั้นเพียงพอแล้วสำหรับตอบความรัก

เมื่อเธอรัก อย่าได้พูดว่า

พระผู้เป็นเจ้าของฉันอยู่ในดวงใจเรา

แต่ควรพูดว่าเราอยู่ในดวงใจพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
และอย่าได้คิดว่า
เธอสามารถนำแนวทางของความรักได้
เพราะถ้าความรักพบว่าเธอมีคุณค่าพอแล้ว
ก็จะเป็นผู้นำแนวทางของเธอเอง
ความรักไม่มีปรารถนาสิ่งอื่นใด
นอกจากที่จะทำตนเองให้สมบูรณ์
แต่ถ้าหากเธอรัก และจำต้องมีความปรารถนา
ก็ขอให้ความปรารถนาของเธอจงเป็นดังนี้

เพื่อจะละลายและไหลดังธารน้ำ
ซึ่งส่งเสียงเพลงกล่อมราตรี
เพื่อจะเรียนรู้ความปวดร้าว อันเกิดแต่ความอ่อนโยนละมุนละไมเกินไป
เพื่อจะต้องบาดเจ็บด้วยความเข้าใจในความรักของตนเอง
และเพื่อจะยอมให้เลือดหลังไหล
ด้วยความเต็มใจและปราโมทย์
เพื่อจะตื่นขึ้น ณ รุ่งอรุณด้วยดวงใจอันปิติ
และขอบคุณความรักอีกวันหนึ่ง
เพื่อจะหยุดพัก ณ ยามเที่ยง และเฟื่องพินิจความสุขซาบซึ้งของความรัก
เพื่อจะกลับบ้าน ณ ยามพลบค่ำด้วยความรู้สึกสำนึกคุณ
และเพื่อจะหลับไปพร้อมกับคำสวดมนต์ภาวนา
สำหรับคนรักในดวงใจ
และเพลงสรรเสริญบารมีฝีปากของเธอ

การแต่งงาน

แล้ว อัลมิตรา ก็ถามต่อไปว่า
การแต่งงาน เล่าพระคุณท่าน
และท่านตอบว่า

เธอเกิดมาด้วยกัน
และเธอก็จะอยู่ด้วยกันตลอดไป
เธอจะอยู่ด้วยกันแม้เมื่อปีกขาวของความตาย
ปิดกวาดวันคืนของเธอให้กระจัดกระจายไป
ถูกแล้วเธอจะอยู่ด้วยกัน
แม้ในความทรงจำอันสัจด์ของพระเป็นเจ้า
แต่ขอให้มียช่องว่างในการอยู่ด้วยกันของเธอ
และขอให้กระแสนแห่งสวรรค์โบกโบยไปมาระหว่างเธอ

จงรักกันและกัน แต่อย่าสร้างพันธะแห่งรัก
และขอให้ความรักนั้น เป็นเสมือนห้วงสมุทร
อันเคลื่อนไหวอยู่ระหว่างฝั่งแห่งวิญญาณของเธอทั้งสอง
จงเติมถ้วยของกันและกัน แต่อย่าดื่มจากถ้วยเดียวกัน
จงให้ขนมปังแก่กัน แต่อย่ากัดกินจากก้อนเดียวกัน
จงร้องและเรไร้าด้วยกัน และจงมีความบันเทิง
แต่ขอให้แต่ละคนได้มีโอกาสอยู่โดดเดี่ยว
ดังเช่นสายพิณนั้น ต่างอยู่โดดเดี่ยว
แต่ว่าสั่นสะเทือนด้วยทำนองดนตรีเดียวกัน
จงมอบดวงใจ แต่มิใช่ต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

เพราะหัตถ์แห่งชีวิตอมตะเท่านั้นที่จะจับดวงใจของเธอไว้ได้
และจงยืนอยู่ด้วยกัน แต่อย่าใกล้กันนัก
เพราะว่าเสาของวิหารนั้นก็ยืนอยู่ห่างกัน
และต้นโพธิ์ ต้นไทรก็ไม่อาจเติบโตไ้ร่มเงาของกันได้

บุตร

และหญิงคนหนึ่งซึ่งกอดบุตรน้อยไว้กับอก พุดว่า ได้โปรดพุดกับเราถึงเรื่อง บุตร
และท่านตอบว่า

บุตรของเธอ ไม่ใช่บุตรของเธอ
เขาเหล่านั้นเป็นบุตรและธิดาแห่งชีวิต
เขามาทางเธอ แต่ไม่ได้มาจากเธอ
และแม้ว่าเขาอยู่กับเธอ แต่ก็ไม่ใช่สมบัติของเธอ
เธออาจให้ความรักแก่เขา แต่ไม่อาจให้ความนึกคิดได้
เพราะว่าเขาก็มีความคิดของตนเอง
เธออาจจะให้ที่อยู่อาศัยแก่ร่างกายของเขาได้
แต่มิใช่แก่วิญญาณของเขา
เพราะว่าวิญญาณของเขานั้นอยู่ในบ้านของพรุ่งนี้
ซึ่งเธอไม่อาจไปเยี่ยมเยียนได้แม้ในความฝัน

เธออาจพยายามเป็นเหมือนเขาได้
แต่อย่าได้พยายามให้เขาเหมือนเธอ
เพราะชีวิตนั้นไม่เดินถอยหลัง
หรือหวนไขว่อยู่กับเมื่อวันวาน

เธอนั้นเป็นเสมือนคันทนู
และบุตรหลานเหมือนลูกธนูอันมีชีวิต
ผู้ยิ่งเล็งเห็นที่หมายบนทางอันมีรูปลิ้นสุด
พระองค์จะนำเธอเต็มแรง
เพื่อว่าลูกธนูจะได้วิ่งเร็วและไปไกล
ขอให้การโน้มง้าวของเธอในอุ้งหัตถ์ของพระองค์
เป็นไปด้วยความยินดี
เพราะว่าเมื่อพระองค์รักลูกธนูที่บินไปนั้น
พระองค์ก็รักคันทนูซึ่งอยู่นิ่งด้วย

การบริจาคน

แล้วเศรษฐีคนหนึ่งพูดว่า
ได้โปรดกล่าวถึง การบริจาคน และท่านตอบว่า

เมื่อเธอบริจาคทรัพย์สินสมบัติของเธอ
เธอให้แต่เพียงเล็กน้อย
ต่อเมื่อเธออุทิศตนเองสิ
นั่นเป็นการให้อย่างแท้จริง
ทรัพย์สินสมบัติของเธอเองนั้นจะเป็นสิ่งอื่นใด
นอกจากสิ่งที่เธอเก็บและเฝ้าระแวดระวังไว้ด้วยกลัวว่า
พรุ่งนี้เธออาจต้องการมันอีก

เจ้าสุนัขจอมฉลาดที่ฝังชิ้นกระดูกไว้ในทราย
ขณะเมื่อมันเดินตามผู้แสวงบุญไปยังทิพยนคร
เพื่อมันจะได้กินอีกในวันพรุ่ง
- พรุ่งนี้มันจะได้กินละหรือ
ความกลัวว่าจะต้องการอีก มิใช่ความต้องการเองหรือ
ความพรั่นพรึงต่อความกระหาย
ทั้งๆ ที่บ่อน้ำของเธอก็ยังเต็มเปี่ยม
คือความกระหายอันมีระดับมิใช่หรือ

บางคนมีมาก
แต่เขาบริจาคเพียงนิดเดียว และก็ให้เพื่อเอาชื่อ
และความปรารถนาอันเร้นอยู่ที่นี่
ยอมทำให้การบริจาคของเขามีราศี
บางคนมีอยู่น้อยแต่อุทิศให้ทั้งหมด
เขาเหล่านี้มีศรัทธาต่อชีวิต
และต่อความสมบูรณ์ของชีวิต
และถุงเงินของเขาไม่เคยว่างเปล่า
บางคนบริจาคไปด้วยความปรามोध์
และความปรามोध์นั่นเองเป็นผลตอบแทน
บางคนให้ไปด้วยความปวดร้าว
ความปวดร้าวนั้นยอมชำระดวงใจของเรา
ยังมีบางคนให้ไป

โดยไม่รู้จักรักความเจ็บปวดในการให้
มิได้ให้โดยมุ่งหวังคุณความดีใดๆ
เขาบริจาคให้ดุจเดียวกับบุพผชาติ
อันส่งกลิ่นหอมตรลบอยู่ในหุบเขาโน้น
พระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามีตำราสผ่านมือของบุคคลเช่นนี้
พระองค์ทรงสรรวลัยัมกับพื้นพิภพผ่านดวงตาของคนเช่นนี้

เมื่อถูกร้องขอก็เป็นการดีที่จะบริจาค
แต่ที่ดีกว่านั้นก็คือให้ไปทั้งๆ ที่ไม่ถูกขอ
ด้วยความเข้าอกเข้าใจกัน
และสำหรับผู้ที่พร้อมจะบริจาค่นั้น
การแสวงหาผู้รับ เป็นความปรารถนาที่สูงกว่าการให้เสียอีก
และเธอยังมีอะไรที่หวงกันไว้อีกหรือ

พึงระลึกไว้ว่า
วันหนึ่งทุกสิ่งที่คุณมีอยู่นี้จะต้องถูกบริจาคไป
ดังนั้นจงบริจาคเสียแต่บัดนี้ เพื่อว่าสมัยแห่งการบริจาค่นั้น
จักได้เป็นของเธอ มิใช่ทายาทของเธอ

เธอมักจะกล่าวว่า
เรายินดีให้แต่เฉพาะผู้สมควรได้รับ
ต้นไม้ในสวนของเธอ
หรือปศุสัตว์ในท้องทุ่งก็ไม่กล่าวเช่นนั้น
มันสละอุทิศเพื่อจะดำรงอยู่
เพราะการหวงกันหมายความว่าถึงการแตกทำลาย
ผู้มีคุณค่าพอที่จะได้พบวันคืน
ทุกคนควรแก่การรับทุกสิ่งทุกอย่างจากเธอ
และผู้มีคุณค่าพอที่จะได้ดื่มด่ำจากมหาสมุทรแห่งชีวิต
ก็สมควรที่จะได้ตัดดวงจากธารน้ำของเธอด้วย

คุณธรรมอันใดเล่าจักประเสริฐไปกว่า
คุณธรรมอันดำรงอยู่ในความอาจหาญ ความมั่นใจ
และยิ่งกว่านั้น ในบริจาคนิยมแห่งการรับบริจาค
และเธอผู้ต้องการให้มนุษย์เปิดเผยดวงใจของเขา
และทำลายความภาคภูมิใจในตนเอง
เพียงเพื่อรับการบริจาคของเธอ
เธอเองมีคุณธรรมพิเศษอะไร?
จงดูตนเองเสียก่อนว่า เธอนั้นควรแก่การเป็นผู้ให้
และเป็นเครื่องมือแห่งการให้

เพราะโดยแท้จริงแล้ว **ชีวิตเป็นผู้ให้แก่ชีวิต**
ส่วนเธอผู้คิดเอาว่าตนเป็นผู้ให้
เป็นเพียงพยานรู้เห็น
และสำหรับเธอที่เป็นผู้รับ
และเธอทั้งหลายก็คือผู้รับ
อย่าได้คิดกังวลเรื่องบุญคุณนัก
เพราะจะเป็นการสวมช่อกาเข้ากับตนเองและผู้ให้ด้วย
แต่ขอให้ลอยขึ้นพร้อมกับผู้ให้
โดยของขวัญนั้นเป็นปีก
เพราะความรู้สึกเรื่องหนี้บุญคุณมากไปนั้น
คือการขังใจในความอาลัยของเขา
ผู้มีพื้นพิภพเป็นมารดาและพระผู้เป็นเจ้าเป็นบิดา

การกินและดื่ม

แล้วชายชราคนหนึ่ง เป็นเจ้าของโรงแรม กล่าวว่าได้โปรดพูดเรื่อง การ
กินและดื่ม ท่านกล่าวว่า

เราอยากจะให้เธอดำรงชีพอยู่ได้
ด้วยความหอมหวานของพื้นดิน
และหล่อเลี้ยงอยู่ได้ด้วยแสงสว่าง เช่นเดียวกับกล้วยไม้
แต่เนื่องด้วยเธอจำต้องฆ่าเพื่อกิน
และต้องฉกลักน้ำนมแม่โคจากลูกอ่อน
เพื่อบรรเทาความกระหาย
ก็ขอจงกระทำด้วยความคารวะบูชา
และขอให้โต๊ะอาหารของเธอเป็นเช่นแท่นสังเว
ซึ่งสิ่งที่สดและบริสุทธิ์จากทุ่งนาป่าเขา ถูกนำมาวางเป็นพลีแก่สิ่งสะอาดและบริสุทธิ์
กว่า
อันดำรงอยู่ในมนุษย์

เมื่อเธอฆ่าสัตว์ จงกล่าวแก่มันในดวงใจว่า
อานุภาพเดียวกับที่ประหารเธอ จะประหารเราด้วย
และเราเองด้วยจะถูกกลืนไป
เพราะกฎเกณฑ์อันนำเธอมาสู่อุ้งมือเรานั้น
จะนำเราไปสู่อุ้งหัตถ์อันทรงอานุภาพกว่าด้วย
เลือดของเธอและเลือดของเรานั้นมิใช่อื่นใด
ต่างก็เป็นน้ำหล่อเลี้ยงพฤษาแห่งสวรรค์

เมื่อเธอกัดกินผลไม้ จงกล่าวแก่มันในใจว่า
เมล็ดพันธุ์ของเจ้าจักดำรงอยู่ในกายเรา

และดอกตูมในวันพรุ่งนี้ของเจ้า
ก็จักผลิบานในดวงใจเรา
และกลิ่นอันหอมระรื่นของเจ้า
จะเป็นลมหายใจของเรา
และเราก็จะร่วมเรียงบันเทิงทุกฤดูกาล

และในฤดูใบไม้ร่วง
เมื่อเธอเด็ดพวงอชุ่นนำจากไร่ไปสู่เครื่องบด
และเราก็จะถูกเก็บในภาชนะนิรันดรด้วย
เช่นเดียวกับเหล่าอชุ่นใหม่ ในฤดูหนาว
เมื่อเธอรินเหล่าอชุ่น
ขอให้เธอได้ร้องเพลงในดวงใจให้แก่แต่ละถ้วย
และในเพลงนั้นๆ ก็ขอให้มีความทรงจำ
ถึงวันในฤดูใบไม้ร่วงถึงไร่อชุ่น
และถึงเครื่องบดอชุ่นด้วย

การงาน

แล้วชาวนาคนหนึ่งกล่าวว่า
ได้โปรดพูดถึงเรื่อง การงาน

และท่านตอบว่า

เธอทำงานก็เพื่อจะก้าวไปพร้อมกับพื้นพิภพ
และวิญญาณแห่งพื้นพิภพ
เพราะการที่จะเกียจคร้านอยู่นั้น
ก็คือการทำตนเป็นผู้แปลกหน้าต่อฤดูกาลทั้งหลาย
แลคือการก้าวออกไปจากขบวนแถวของชีวิต
ซึ่งกำลังดำเนินอย่างสง่าผ่าเผยและภาคภูมิใจไปสู่อนันตภาวะ

เมื่อเธอทำงานนั้น
เธอคือขลุ่ยซึ่งเสียงกระซิบแห่งโมงยาม
ผ่านดวงใจของเธอแปรเป็นดนตรี
เธอคนใดบ้างอยากเป็นไม้้อ ไม้ และเงียบ
ในขณะที่เมื่อสรรพสิ่งร่วมร้องเริงกันเป็นเสียงเดียว

เธอมักจะได้รับบอกเล่าบ่อยๆ ว่า
การทำงานคือคำสาปแช่ง
และการงานคือโชคร้าย
แต่เราขอบอกแก่เธอว่า
เมื่อเธอทำงานนั้น
เธอได้ยั้งความฝันอันไกลยิ่งของโลก
ให้สมบูรณ์ในส่วนที่ได้จัดไว้เฉพาะเธอ
ในเมื่อความฝันนั้นอุบัติขึ้น
และในการประกอบการทำงานนั้น
ก็คือการที่เธอรักชีวิตอย่างแท้จริง
และการรักชีวิตโดยทางการงานนั้น
ก็คือการเข้าถึงความลับอันล้ำลึกที่สุดของชีวิต

แต่ถ้าในความเจ็บปวดทรมาน
เธอกล่าวว่า การเกิดคือความทุกข์

และการดำรงเลี้ยงกายคือคำสาปอันจารึกบนคิ้ว

เราก็ขอตอบว่า ไม่มีสิ่งอื่นใด
นอกจากหยาดเหงื่อบนคิ้วนี้เท่านั้น
ที่จะลบรอยจารึกให้สิ้นไปได้

เธอได้รับคำบอกมาด้วยว่า
ชีวิตคือความมืด
และในความเหนื่อยอ่อนของเธอนั้น
เธอได้กล่าวสะท้อนคำกล่าวของผู้เหนื่อยอ่อนทั้งหลาย

และเราก็ขอบอกว่า
ชีวิตคือความมืดแน่แท้
เว้นเสียแต่เมื่อมีความมุ่งมั่น
และความมุ่งมั่นนั้นก็ยังมีขอบเขต
ถ้าหากไร้ปัญญา
และปัญญาทั้งหลายก็คงจะเปล่าประโยชน์
ถ้าหากไม่มีการงาน
และการงานก็จะว่างเปล่า
เมื่อไม่มีความรัก
และเมื่อเธอทำงานด้วยความรักนั้น
เธอได้โอบตนเองเข้ากับตนเองเข้ากับผู้อื่น
และเข้าสู่พระผู้เป็นเจ้าแล้ว
ก็การที่จะทำงานด้วยความรักนี่คืออย่างไรเล่า

คือการทอผ้าด้วยเส้นด้ายที่ดึงจากดวงใจของเธอ
ราวกับว่าผืนผ้านั้นจะเป็นเครื่องนุ่งห่มของคนรักของเธอ
คือการสร้างบ้านขึ้นด้วยดวงใจเอิบอิมในความรัก
ประหนึ่งว่าเธอสร้างบ้านนั้นเพื่อคนรักของเธออยู่
เมื่อหว่านเมล็ดพันธุ์ก็ด้วยความละมุนละไม
และเก็บเกี่ยวผลอันผุดขึ้นด้วยความปราโมทย์

ดูจดังว่าที่รักของเธอจะเป็นผู้บริโภคผลนั้นๆ
คือการอาบรด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอจับทำ
ด้วยลมหายใจจากวิญญาณของเธอ
และด้วยรู้ว่าคุณทำงานผู้ทรงคุณธรรมทั้งหลายผู้จากไปแล้ว
ยังยืนเคียงข้างและเฝ้าดูการงานของเธออยู่

บ่อยครั้งที่เราได้ยินเธอพูดดังเพื่อฝันว่า
นายช่างผู้แกะสลักหินอ่อน
และประจักษ์รูปร่างวิญญาณของตนเองในหินผานั้น
สูงศักดิ์กว่าชาวนาผู้คราดไถแผ่นดิน
และผู้ที่คว่ำจับเอาสีสันแห่งสายรุ้ง
วางวางระบายบนผืนผ้าใบเป็นรูปร่างแบบมนุษย์นั้น
วิเศษกว่าช่างรองเท้า

แต่เราขอกล่าวว่า
มิใช่ในความหลับหลง
แต่ในความตื่นเต็มที่แห่งกลางเที่ยงนี้ว่า
สายลมนั้นมีได้กระซิบแก่ต้นกร่างใหญ่
ไฟเราะไปกว่าแก่ใบหญ้าเล็กที่สุดเลย
และผู้ใดก็ตามที่แปรเสียงแห่งกระแสดม
เป็นทำนองเพลงอันหวานล้ำด้วยความรักของตนเอง
ผู้นั้นนับว่ายิ่งใหญ่โดยแท้

การงานคือความรักปรากฏตนเป็นรูปร่าง
และถ้าเธอไม่อาจประกอบการทำงานได้โดยมีความรัก
แต่ด้วยความจำใจเบื้อหน่าย
เธอก็ควรวางมือ และไปนั่งตามประตูโบสถ์
ขอทานทำงานผู้ทำงานด้วยความชื่นชมจะดีกว่า

เพราะถ้าเธอปิ้งขนมอย่างไม่แยแส

เธอก็จะได้ขนมอันมีรสขม
และบรรเทาความหิวโหยของมนุษย์ได้เพียงครั้งเดียว
และถ้าเธอพบขณะบีบองุ่น
การบ่นของเธอคือยาพิษซึ่งซาบซึ่มลงในน้ำองุ่นนั้น
และถึงแม้เธอจะร้องเพลงได้ด้วยเสียงดุจเทพธิดา
แต่ถ้าเธอมิได้รักการร้องเพลงนั้นแล้ว
เธอจะทำให้หูของมนุษย์หนวกต่อสำเนียงของวันและคืน

ความปราโมทย์ และความเศร้าโศก

หญิงคนหนึ่งพูดขึ้นว่า
ได้โปรดกล่าวแก่เราถึง
ความปราโมทย์และความเศร้าโศก
และท่านตอบว่า

ความปราโมทย์ของเธอนั้น
คือความเศร้าโศกถอดหน้ากากออก
และจากบ่อเดียวกัน ที่เสียงหัวเราะของเธอผุดขึ้นมา
บ่อยครั้งมันเปี่ยมไปด้วยน้ำตาของเธอ

มันจะเป็นอย่างอื่นได้ได้อีกเล่า
ความเศร้าโศกยิ่งบาดลึกลงไปในตัวของเธอได้เท่าใด
เธอก็จะสามารถเก็บเอาความปรารถนาได้มากขึ้นเพียงนั้น
ก็ถ้วยที่เธอรินใส่ถ้วยองุ่นนั้น
มันจะต้องถูกเผาในเตาอบของช่างปั้นก่อนมิใช่หรือ
และขลุ่ยที่เป่ากล่อมดวงใจเธอนั้น
มิใช่ไม้ที่ถูกบากเจาะด้วยมีดก่อนหรือ

ขณะเมื่อเธอปรี่ดาปรารถนา
จมองลึกลงไปดวงใจ
และเธอก็จะพบว่า
สิ่งซึ่งได้เคยยังความเศร้าโศกแก่เธอนั้น
กำลังให้ความปรารถนาแก่เธอ
ขณะเมื่อเธอเศร้าโศก
จมองลงไปอีกและก็จะพบว่า
แท้จริงนั้น เธอกำลังสะอื้นให้
ถึงสิ่งที่เคยก่อความยินดีมาแล้ว
เธอบางคนกล่าวว่า
ความปรารถนานั้นยิ่งใหญ่กว่าความเศร้าโศก
และอีกพวกแย้งว่า
ไม่ใช่ ความเศร้าโศกต่างหากที่ยิ่งใหญ่กว่า
แต่เราขอบอกแก่เธอว่า
มันมีอาจแยกจากกันได้ มันมาด้วยกัน
และขณะเมื่อสิ่งหนึ่งหนึ่งอยู่กับเธอที่โต๊ะ
พึงระลึกไว้ว่า อีกสิ่งหนึ่งหลับรออยู่บนเตียง

แท้จริงนั้น เธอแขวนไกวอยู่จุดตาชั่ง
ระหว่างความเศร้าโศกและความปรารถนาของเธอ
เธอจะยืนนิ่งอยู่และไม่เอนเอียง
ก็แต่ในขณะเมื่อเธอว่างเปล่าเท่านั้น

ขณะที่ผู้รักษาสมบัติยกเธอขึ้น
เพื่อชั่งเงินและทองของเขา
ก็ไม่จำเป็นที่ความเศร้าโศก
หรือความชื่นชมของเธอ
จะต้องเอียงขึ้นลงด้วย

บ้านเรือน

แล้วช่างปูนคนหนึ่งก้าวออกมาข้างหน้า
และพูดว่า ได้โปรดกล่าวถึง บ้านเรือน
และท่านตอบกล่าวว่า

จงสร้างบ้านพักในแดนเปลี่ยว

ด้วยจินตนาการของเธอ

ก่อนที่เธอจะสร้างบ้านเรือนขึ้นในกำแพงนคร
เพราะไม่แต่เธอเท่านั้นที่กลับมาพักผ่อนที่บ้านในยามพลบ

แต่ผู้ท่องเที่ยวในเธอด้วยจะต้องกลับไป

ยังบ้านอันห่างไกลและโดดเดี่ยวนั้น

บ้านของเธอคือกายอันใหญ่ของเธอ

มันเติบโตภายใต้แสงแดด
และหลับในความสงบนิ่งแห่งราตรีกาล
แต่มันก็มีได้ไร้ความฝัน
บ้านของเธอไม่ฝันหอรอกหรือ
และในความฝันนั้น มันก็จะจากนครไปสู่หมู่บ้านและขุนเขา

เราอยากจะรวบรวมบ้านเรือนของเธอทั้งหลายไว้ในอุ้งมือ
และหว่านโปรยมันลงยังป่า และทุ่ง
เหมือนดังชาวนาหว่านเมล็ดพันธุ์พืช
เราอยากจะทำให้หุบเขานั้นเป็นถนนใหญ่
และทางผ่านท้องทุ่งเขียวชอุ่มเป็นทางเดินของเธอ
เพื่อว่าเธอจะได้เที่ยวหากันและกันในไร่ร่องน
และมีกลิ่นไอของดินตีดเสื่อผ้ามา
แต่สิ่งเหล่านี้จะยังเป็นไปไม่ได้

ด้วยความหวาดกลัว
บรรพบุรุษของเธอได้รวบรวมพวกเธอไว้ใกล้กันเกินไป
และความหวาดกลัวนั้นจะยังดำรงต่อไปอีก
และกำแพงนครก็จะกั้นขวางดวงใจของเธอไว้จากท้องทุ่งต่อไปอีก
และประชาชนชาวออร์ฟาลีส
ได้โปรดบอกเราว่า
เธอมีอะไรในบ้านเหล่านี้
เธอได้เฝ้าระแวงระวังอะไรไว้ด้วยประตูอันปิดแน่นนั้น
เธอมีสันติสุขอันแสดงพลังภายในเธอหรือเปล่า
เธอมีความทรงจำอันเป็นประจักษ์ชัดไหม
ครอบยอดแห่งดวงจิตเธอหรือเปล่า
เธอมีความงามอันนำดวงใจก้าวข้ามจากสิ่งที่สร้างด้วยไม้และหิน
ไปยังขุนเขาแห่งความบริสุทธิ์หรือเปล่า

บอกเราสิว่า
เธอมีสิ่งเหล่านี้ในบ้านของเธอหรือไม่
หรือว่าเธอมีแต่เพียงความสะอาดสบาย
และความใคร่ต่อความสะอาดสบาย
เจ้าสิ่งตำซำนั้นที่มาสู่บ้าน
ในฐานะของผู้เยี่ยมเยียน
แล้วกลายเป็นเจ้าของบ้าน
และก็กลายเป็นเจ้าของบ้านเสียเอง
ถูกแล้ว และมันกลายเป็นผู้ขนาบเธอ
มันใช้ข้อสับและแซ่

กระทำความปรารถนาสูงส่งของเธอให้เป็นดังหุ่นเชิด
แม้ว่ามีมือของมันอ่อนนุ่มดุจผ้าไหม แต่ดวงใจของมันดังศิลา
มันแห่กลุ่มให้เธอหลับ เพียงเพื่อจะได้ยืนอยู่ริมเตียง
และร้องสรรเสริญคุณค่าของราคะ
มันเยาะหยันความรู้ผิดชอบของเธอ
แล้วปล่อยทิ้งลงบนกอดหมายมาตุจฉาจนแตกเปราะ

แท้จริงนั้น ราคะต่อความสะอาดสบาย
ประหารความมั่งมาดแห่งวิญญาณ
แล้วก็ไปเดินแสยะยิ้มในขบวนศพ
แต่เธอผู้เป็นบุตรธิดาแห่งเวหา
เธอผู้ไม่ยอมอยู่หนึ่งในความพักสงบ
เธอต้องไม่ยอมถูกดักจับไว้ หรือฝึกให้เชื่อง

อย่าให้บ้านของเธอเป็นสมอ จงให้มันเป็นเสาใบ
อย่าให้มันเป็นสะเก็ดบนแผล
แต่จงให้มันเป็นประจุกเปลือกตาอันระวังรักษาจักษ์ไว้
อย่าได้หุบห่อปีกของเธอเพียงเพื่อจะลอดผ่านประตู
อย่าได้ก้มศีรษะด้วยกลัวว่าจะชนเพดาน
อย่ากลั่นอึดลมหายใจ ด้วยเกรงว่ากำแพงจะร้าวและพังลง

อย่าอาศัยอยู่ในสุสาน ซึ่งผู้ตายไปแล้วสร้างไว้สำหรับผู้ยังอยู่
และแม้ว่าบ้านของเธอจะใหญ่โตโอ้อ่าเพียงใด

ก็อย่าให้มันเก็บรักษาความลับ
หรือคุ้มป้องกันความเฝ้าของเธอไว้
เพราะสิ่งซึ่งไร้ขอบเขตในเธอนั้น
ดำรงอยู่ในเคหาสน์แห่งเวหา
มีหมอก ณ รุ่งอรุณเป็นประตู
และมีหน้าต่างคือเสียงเพลง
และความสงัดแห่งราตรีกาล

เครื่องนุ่งห่ม

และช่างทอผ้ากล่าวว่า
ได้โปรดพูดกับเราถึงเรื่อง เครื่องนุ่งห่ม
ท่านตอบว่า

เสื้อผ้าของเธอ
ได้ปิดบังความงามของเธอเสียมาก
แต่มันก็มีได้ปกปิดส่วนน่าเกลียด
และถึงแม้เธอจะแสวงหาอิสรภาพ
ของการปกปิดเฉพาะตนจากเครื่องนุ่งห่ม
เธอก็จะได้รับบังเหียนและโซ่ตรวนจากมันด้วย

เราอยากจะทำให้เธอเผชิญกับแสงแดด และสายลม
ด้วยผิวหนังมากกว่านี้ และด้วยเสื้อผ้าน้อยกว่านี้
เพราะลมหายใจของชีวิตนั้นอยู่ในแสงแดด
และหัตถ์แห่งชีวิตก็อยู่ในสายลม

เธอบางคนกล่าวว่า
ลมเหนือเป็นผู้ทอเสื้อผ้าที่เราสวมใส่
และเราก็ตอบว่า ถูกแล้ว ใช้ลมเหนือ
แต่หูของมันคือความอับอาย
และเส้นด้ายก็คือความอ่อนแอของเส้นเอ็น
และเมื่อมันทอเสร็จแล้วก็ไปหิวเราอยู่ในป่า
อย่าลืมหาความอายนั้นเป็นเพียงเครื่องกำบัง
ต่อสายตาของคนใจสกปรก
แต่เมื่อผู้มีใจสกปรกสูญไปแล้ว
ความอายจะเป็นอะไรอื่น
นอกจากเครื่องเกี้ยวพาราสีของตัวเอง
และอย่าลืมหา ฟันพิภพนั้น
ยินดีที่จะได้สัมผัสเท้าเปล่าของเธอ
และสายลมก็เฝ้าคอยเป่าเล่นเส้นผมของเธอด้วย

การซื้อ และการขาย

และพ่อค้าคนหนึ่งพูดว่า
ได้โปรดกล่าวถึง
การซื้อขาย
ท่านบอกว่า

พินพิภพได้อุทิศผลพฤษษาให้แก่เธอ
และถ้าเพียงแต่เธอรู้ว่า จะหาเอาอย่างไร
เธอก็จักไร้ความต้องการ
เธอจะบรรลุลความสมบูรณ์เพียงพอ
ก็โดยการแลกเปลี่ยนของขวัญของพินพิภพนั้นระหว่างกัน
แต่ถ้าหากการแลกเปลี่ยนนี้มีได้เป็นไป
ด้วยความรัก และเมตตา ยุติธรรมแล้ว
บางคนก็จะเกิดความโลภ
และบางคนก็จะเกิดความหิวโหยขึ้น

เมื่อเธอผู้ทำงานอยู่ในทะเล และท้องทุ่ง และไร่อรุ่น
มาพบกับช่างทอง ช่างปั้นภาชนะ
และคนเก็บเครื่องเทศ ณ ลานตลาดนั้น
ขอจงบวงสรวงให้พระวิญญูณแห่งพิภพ
มาสถิตท่ามกลางพวกเธอ
เพื่อทรงเจิมตาซังและตาเต็ง
ที่ใช้เปรียบเทียบคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ นั้น
และอย่าได้ยอมให้ผู้มีมือเปล่า
เข้ามาเกี่ยวข้งกับการแลกเปลี่ยนของเธอ

เพราะเขาจะเอาลมปากมาแลกกับหยาดเหงื่อของเธอ
เธอควรกล่าวแก่บุคคลเช่นนี้ว่า
จงมายังห้องทุ่งกับเรา
หรือไปยังทะเลและเหวี่ยงแหกับพี่น้องของเรา
เพราะพื้นดินและท้องน้ำก็จะประสาทผลแก่เธอด้วยเช่นกันกับเรา

และถ้ามีนักร้องเพลง และนักเต้นรำ
และผู้เป่าขลุ่ยเข้ามา ก็จงซื้อของขวัญของเขาด้วย
เพราะคนเหล่านี้ด้วยที่ เป็นผู้เก็บเกี่ยวผลพวง
ไม้จันทน์และกำยาน
และสิ่งที่เขา นำมานั้น
แม้จะปรุงแต่งขึ้นจากความฝัน
แต่ก็เป็นอาหาร และอาหารของวิญญาณเธอ

และก่อนที่เธอจะกลับจากตลาด
จงดูให้ดีด้วยว่า ไม่มีใครกลับไปมือเปล่า
เพราะวิญญาณอันยิ่งใหญ่ของพิภพ
ย่อมไม่อาจหลับตาในความสงบได้บนสายลม
จนกว่าความต้องการของทุกคน
แม้ต่ำต้อยเพียงใด ได้บรรลุผลสมหมายแล้ว

**อาชญากรรม
และทัณฑ์กรรม**

ผู้พิพากษาคนหนึ่งในนครนั้นลุกขึ้นก้าวออกมาพูดว่า
ได้โปรดบอกเราถึง อาชญากรรมและทัณฑ์กรรม
และท่านตอบว่า

เมื่อใดวิญญาณของเธอออกท่องเที่ยวไปกับสายลม
ขณะนั้นเอง เธอผู้อยู่โดดเดี่ยวและมีได้มีผู้ระวาง
ก็ประทุษร้ายต่อผู้อื่น คือประทุษร้ายต่อตนเอง
และเพราะความผิดอันได้กระทำขึ้นนั้น

เมื่อเธอไปเคาะและรอกที่ประตูของผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย เธอจะจำต้องรอกอยู่อย่างไม่มีใคร
เอาใจใส่เสียขณะหนึ่งก่อน
อาตมันในเธอนั้นเป็นประดุจมหาสมุทร
มันดำรงอยู่ไร้ราศีนิรันดร
และเช่นกับห้วงเวหา มันยกเฉพาะผู้มีปีกขึ้น

อาตมันในเธอนั้นเป็นประดุจดวงอาทิตย์
มันไม่รู้จักทางมุดของสัตว์เล็ก
หรือเที่ยวไฝหารังรูลของงูเห่า
แต่อาตมันก็มีได้ดำรงอยู่โดดเดี่ยวในเธอ
ส่วนใหญ่ในเธอยังเป็นปฤชุน
และส่วนมากก็ไม่มีมนุษย์
แต่เป็นเจ้าแคะไร้สารรูป
ซึ่งเดินหลับอยู่ในหมอกมัว
แสวงหาความตื่นของตนเอง

และบัดนี้เราจะพูดถึงส่วนปุถุชนในตัวเธอ
เพราะมีโช้อาตมัน หรือเจ้าแคะระในหมอกมัว
แต่ปุถุชนนั่นเองที่รู้จักอาชญากรรม และทัณทกรรม

บ่อยครั้งที่เราได้ยิน

เธอกล่าวขวัญถึงผู้กระทำความผิดพลาด
ด้วยคำพูดประหนึ่งว่า เขาผู้นั้นมิใช่พวกเธอคนหนึ่ง
แต่เป็นผู้แปลกหน้าและเป็นผู้เข้ามารังควานโลกของเธอ

แต่เรากล่าวว่า

ผู้บริสุทธิ์และทรงคุณธรรม

ไม่อาจก้าวขึ้นเหนือสิ่งสูงสุดอันดำรงอยู่ในเธอแต่ละคนได้
เช่นเดียวกัน ผู้เลวทราม และผู้อ่อนแอ
ก็ไม่อาจตกต่ำกว่าระดับต่ำที่สุดของเธอได้
ดังเช่นใบไม้แต่ละใบไม่อาจแปรเป็นสีเหลืองได้โดยทั้งลำต้น
โดยไม่ได้มีความรู้้อย่างเจียบ ๆ จันใด
ผู้กระทำความผิดก็ไม่อาจกระทำชั่วได้โดยปราศจากความมุ่งมาด
อันแอบแฝงอยู่ในเธอทั้งหมดฉันนั้น

เธอทั้งหลายพากันเดินเข้าสู่อาตมันเป็นขบวนแถว
เธอเป็นทางเดิน และเป็นทั้งผู้เดินทาง
และเมื่อเธอคนหนึ่งสะดุดล้มลงนั้น
เขาล้มลงเพื่อผู้อยู่ข้างหลัง
โดยเตือนให้ผู้อื่นระวังก้อนหินที่ขวางทาง
และเขาล้มลงเพื่อผู้ที่ไปข้างหน้า
ซึ่งถึงแม้เดินไปได้โดยเร็วกว่าและก้าวเที่ยงกว่า
แต่ก็มีได้เอาก้อนหินที่ขวางทางออกไปเสียด้วย

และจงจำสิ่งต่อไปนี้ด้วย

แม้ว่าโลกนี้จะกดทับบนดวงใจของเธอเพียงใด
ผู้ถูกฆ่านั้นจะต้องมีส่วนรับผิดชอบในการฆาตกรรมของตนเอง

ผู้ถูกลักขโมยเป็นผิตด้วยในการที่ถูกลักขโมย
ผู้ประพฤติกตองก็มีพมลทินจากการกระทำของผู้ต่ำช้า
และผู้มีมือสะอาดก็แปดเปื้อนด้วยเพราะการกระทำของอาชญากร

ถูกแล้ว บ่อยครั้งที่ผู้ต้องหากลายเป็นเหยื่อของผู้บาดเจ็บ
และที่ยิ่งบ่อยกว่านั้นก็คือผู้ถูกลงทัณฑ์
กลายเป็นผู้ต้องแบกภาระของผู้ไม่มีผิต และผู้ไม่ถูกตีเตียน

เธอไม่อาจแยกผู้เที่ยงธรรมออกจากผู้มีอคติ
และแยกผู้มีธรรมออกจากคนเลวทราม
เพราะเขาทั้งหลายนั้นยื่นเผชิญแสงแดดอยู่ด้วยกัน
เช่นเดียวกับเส้นด้ายดำขาวถักทออยู่ด้วยกัน
และเมื่อเส้นด้ายดำขาดลง ผู้ทอก็จะตรวจดูผ้าทั้งผืน
และก็จะตรวจดูหูกที่ใช้ทอด้วย

ถ้าเธอคนใดจะพิจารณาตัดสินภรรยาผู้นอกใจ
ก็ขอจงชั่งดวงใจ และหยั่งวัดวิญญาณของสามีนางด้วย
และผู้ใดจะโบยผู้กระทำผิต
ก็ขอจงมองเข้าไปในวิญญาณของเจ้าทุกข์
และถ้าเธอคนใดจะลงทัณฑ์กรรมในนามของคุณธรรม
และจะเหวี่ยงขวานตัดพฤษ์ร้าย
ก็ขอเขาจงได้มองลึกลงไปยังรากของมัน
และเขาก็จะพบโดยแน่แท้เทียวว่า
รากของต้นไม้ทั้งดีและเลว
ทั้งที่มีผลและไร้ผลทั้งหมดนั้น
เกี่ยวรัดกันอย่างสนิทแนบใน
ท่ามกลางดวงใจอันเจียบสังัดของพิภพ
และเธอผู้เป็นตุลาการมุ่งความเที่ยงธรรม
เธอจะพิพากษาอย่างไรสำหรับผู้ไม่มีผิตตามทางโลก
แต่เป็นโจรทางวิญญาณ

และเธอจะลงโทษอย่างไรต่อบุคคล
ซึ่งมีการกระทำหลอกลวงและข่มเหง
แต่ขณะเดียวกันก็เป็นผู้ต้องทุกข์และถูกข่มเหงด้วย
เธอจะลงโทษสถานใดแก่ผู้ที่มีความเสียใจ
สำนึกผิดยิ่งกว่าความผิดพลาดของตนเองนัก

ก็ความสลดสำนึกในความผิดนั้น
เป็นไปตามบัญญัติเพียงกรรม
อันเธอย่อมจะพอใจยิ่งแล้วมิใช่หรือ
เธอย่อมไม่อาจทำให้ผู้บริสุทธิ์สำนึกผิด
หรือปลดเปลื้องความสำนึกผิดนั้นออกจากผู้มีผิดได้
มันจะมาเยือนในยามราตรีโดยไม่ต้องการคำเชื้อเชิญ
เพื่อมนุษย์นั้นจะได้ผวาตื่นขึ้นและพินิจดูตนเอง
และเธอผู้ต้องการเข้าถึงความยุติธรรม
เธอจะเข้าใจได้อย่างไร
ถ้าไม่คอยเฝ้าดูกรรมทั้งหลายในแสงสว่างเต็มที
จากนั้นเท่านั้นที่เธอจะได้ทราบว่า
ทั้งผู้ยืนตรงอยู่และผู้ล้มไปแล้วเป็นมนุษย์คนเดียว
และทิวากาลแห่งอาตมมันในตน
และเธอก็จะได้เห็นว่า
ก้อนหินซึ่งวางอยู่ที่เสามุมของโบสถ์นั้น
มิได้มีระดับสูงไปกว่า
ก้อนที่วางเป็นรากฐานลึกที่สุดของโบสถ์เลย

กฎหมาย

แล้วทนายความคนหนึ่งพูดว่า
แต่เรื่อง **กฎหมาย** ของเราเล่าพระคุณท่าน
และท่านตอบว่า

เธอพอใจในการวางบัญญัติลง
แต่เธอก็ยังพอใจยิ่งกว่านั้นในการทำลายมันเสีย
เปรียบได้กับเด็กเล็กเล่นอยู่ริมฝั่งมหาสมุทร
อุตส่าห์สร้างป้อมปราการขึ้นด้วยทราย
แล้วก็พังทลายมันลงพร้อมกับเสียงหัวเราะ
แต่ขณะที่เธอสร้างป้อมปราการอยู่นั้น
มหาสมุทรก็นำทรายมาเพิ่มแก่ฝั่งอีก
และเมื่อเธอทำลายมันลง
มหาสมุทรก็หัวเราะเล่นด้วยกับเธอ

แท้จริงนั้นมหาสมุทรหัวเราะเล่นกับผู้บริสุทธิ์เสมอ
แต่สำหรับผู้ซึ่งชีวิตมิใช่มหาสมุทร
และกฎหมายอันมนุษย์บัญญัติขึ้นมิใช่ป้อมปราการทราย
สำหรับบุคคลผู้ซึ่งชีวิตเป็นดังหินผา
และบทบัญญัติเป็นดังลิ่มซึ่งใช้สกัดหินผานั้นให้เป็นรูปร่างดังตน
สำหรับคนพิการซึ่งเกลียดการเรียงรำ
สำหรับเจ้าวัวซึ่งรักชื่อคาของตน
และคิดเอาว่า กวางในป่านั้นร่าเริงและจรจัด
สำหรับเจ้างูเห่าแก่ที่ลอกคราบไม่ได้
และเรียกงูอื่น ๆ ทั้งหมดว่าเป่าเป่าเปลือยและไร้ยางอาย
และสำหรับผู้ที่มายังวงเลี้ยงอาหารก่อนผู้ใด

เมื่อเหนื่อยอ่อนและอิมแปลล์แล้วก็เดินกลับไปพร้อมกับบ่นว่า
การเลี้ยงทั้งหลายเป็นการละเมิดบัญญัติ
และผู้กินเลี้ยงทั้งหลายเป็นผู้ทำลายบทบัญญัติ

เราจะกล่าวถึงบุคคลเหล่านี้ได้อย่างไร นอกจากว่า
เขาตัวยืนอยู่ในแสงแดดแต่หันหลังให้ดวงอาทิตย์
เขาเห็นแต่เงาของตน
และนั่นคือบทบัญญัติของเขา
และสำหรับเขานั้น
ดวงอาทิตย์เป็นเพียงเครื่องก่อให้เกิดเงา
และการยอมรับรับบทบัญญัติ
ก็คือการก้มลงลากรอยเส้นตามขอบเงาตนบนพื้นดิน

แต่สำหรับเธอผู้เดินบ่าหน้าเข้าสู่ดวงอาทิตย์
ลวดลายไดอันลากลงบนพื้นพสุธาจะเหี่ยวร้างเธอไว้ได้
เธอผู้เหินไปกับสายลม เข้มทิศใดจะชี้ทางให้เธอ
ถ้าเธอทำลายชื่อคาของตนเอง
แต่มิได้กระทำที่ประตูคุกของผู้ใด
กับบทบัญญัติไดอันมนุษย์สร้างขึ้น
จักผูกพันธนาเธอไว้ได้

ถ้าเธอเริ่งรำ แต่มิได้สะดุดล้มลง
เธอจะต้องกลับทกกฎหมายอันใดด้วย
และใครเล่าจะหาญนำเธอไปพิพากษา
ถ้าเธอฉีกเครื่องอาภรณ์ของตนเอง
แต่มิได้ทิ้งมันไว้บนทางเดินของมนุษย์ใด
ประชาชนชาวออร์ฟาลีส
เธออาจจะหยุดเสียงกลอง
เธออาจจะคลายสายพิณเสีย แต่ใครเล่าจักสามารถ
บังคับให้นกแห่งเวหาหยุดร้องเพลงได้

อิสราภาพ

และนักพูดคนหนึ่งกล่าวว่า
ได้โปรดพูดกับเราถึง อิสราภาพ และท่านตอบว่า

ที่ประตูเมืองและที่ข้างเตาไฟ
เราได้เห็นเธอกราบกรานแลบูชาอิสราภาพของตนเอง
ดูประหนึ่งข้าทาสน้อมตนเฉพาะหน้าทูลราช
และกล่าวเยินยอแม้ว่าตนจะถูกพิฆาตฆ่า

ถูกแล้วที่ต้นไม้รอบโบสถ์ และในร่มเงาของป้อมปราการ
เราได้เห็นเธอที่เป็นอิสระที่สุด
สวมใส่อิสราภาพของตน ดุจดั่งช็อคและโซ่ตรวน
และดวงใจเราก็กิ่งเลือดอยู่ภายใน
เพราะเธอเป็นอิสระได้ทั้งที่
ความกระหายในอิสราภาพเป็นบั้งเหียนรังเธออยู่
และเมื่อเธอเลิกกล่าวถึงอิสราภาพว่า
เป็นจุดหมายปลายทางและความบรรลุผลแล้ว
เธอย่อมเป็นอิสระแน่แท้
ทั้งที่วันของเธอยังมีความรับผิดชอบ
และคืนของเธอยังมีความต้องการและความระทม
ด้วยแม้เมื่อสิ่งเหล่านี้เกี่ยวรัดชีวิตของเธอไว้
เธอก็ยังสามารถหลุดลอยขึ้นเหนือมัน

เปล่าเปลี่ยว และไม่ถูกผูกมัด
และเธอจะหลุดลอยขึ้นเหนือทิวาและราตรีของเธอได้อย่างไร
นอกจากจะทำลายโซ่ตรวน ซึ่ง ณ อรุโณทัยแห่งความเข้าใจนั้น
เธอได้ผูกมัดมันไว้รอบยามเที่ยงของเธอเอง

ตามสัจจริงสิ่งที่เธอเรียกว่าอิสรภาพนี้
คือโซ่ตรวนแบบนี้ที่แข็งแกร่งที่สุด
แม้ว่าข้อต่อของมันจะต้องแสงแดดเป็นประกายจับตาของเธอ
สิ่งที่เธอจะต้องสลະทิ้งไปเพื่อจะบรรลุอิสรภาพนั้น มิใช่สิ่งอื่นใด
แท้จริงก็คือชิ้นส่วนของอาตมันของเธอนั่นเอง
ถ้าเธอต้องการลบล้างกฎหมายอันไม่เป็นธรรม
ก็กฎหมายนั้น แท้จริงเธอได้จารึกไว้ด้วยมือตนบนหน้าผากตนเอง
เธอไม่อาจลบมันหมดได้โดยเผาตำรับกฎหมาย
หรือล้างหน้าผากตุลาการของเธอ
แม้ว่าเธอจะราดรดด้วยน้ำทั้งมหาสมุทร

และแม้เธอจะโค่นบัลลังก์ทูลราช
ก็จงดูให้แน่ใจเสียก่อนว่า
บัลลังก์ของเขาภายในเธอถูกทำลายก่อนแล้ว
เพราะทูลราชจะปกครองอิสรชน และผู้หึงผยองได้อย่างไร
ถ้าไม่เพื่อข่มขู่อิสรภาพ
และก่อความอับยศในความทะนงของเขาเหล่านั้นเอง
และถ้าเธอสามารถจะเหวี่ยงความหวั่นระวังไปให้พ้น
ก็ความหวั่นระวังนั่นเอง เธอได้เป็นผู้เลือกเอา
มิได้มีใครนำมาบังคับแก่เธอ
และถ้าเธออยากขจัดความหวั่นกลัว
รากฐานของความกลัวนั้นก็อยู่ในดวงใจของเธอเอง
มิใช่ในเงื้อมมือของสิ่งที่เธอกลัว
แท้จริงสรรพสิ่งอันเคลื่อนไหวอยู่ในเธอนั้น

ดำรงอยู่ในความกอดรัดเพียงกิ่งเดียวเสมอ
ทั้งสิ่งต้องปรารถนาและสิ่งที่พรันพรึง
สิ่งน่าขยะเขยง และสิ่งต้องอารมณ์
ทั้งสิ่งที่เธอไล่ไขว่คว้า
และสิ่งที่เธอต้องการหลบลี้

สิ่งเหล่านี้เคลื่อนไหวอยู่ภายในเธอ
จุดความสว่างและเงามีอันกอดรัดกันอยู่เป็นคู่
และในเมื่อเงามีตจากและสูญไป
ความสว่างอันคงอยู่ก็กลายเป็นเงาของความสว่างใหม่ต่อไป
เช่นเดียวกันนี้เมื่อพันธนาการแห่งอิสรภาพของเธอสิ้นสูญไป
มันเองก็กลายเป็นพันธนาการ
ของอิสรภาพอันยิ่งใหญ่มากกว่าเดิม

เหตุผลและอารมณ์

และนักบวชสตรีพูดขึ้นอีกว่า
ได้โปรดบอกเราถึงเรื่องของ เหตุผลและอารมณ์
และท่านตอบว่า

บ่อยครั้งที่วิญญาณของเธอเป็นสมรภูมิ
อันเหตุผลและการตัดสินใจของเธอ

ต่อสู้กับอารมณ์และตัณหา
เรานี้อยากจะได้เป็นผู้ไกลเกลียดในดวงวิญญาณของเธอ
เพื่อว่าจะได้เปลี่ยนแปรความขัดแย้งและรบกวน
ของปฐมธาตุในเธอให้กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว
และเป็นทำนองไพเราะ
แต่เราจะทำได้อย่างไร
ถ้าเธอไม่ช่วยไกลเกลียดด้วย
และไม่รักปฐมธาตุทั้งหมดของตนเองด้วย

เหตุผลและอารมณ์ของเธอ นั้นเป็นจุดหางเสือและใบเรือ
ของวิญญาณของเธอซึ่งจรไปในทะเล
ถ้าหากใบเรือหรือหางเสือเสียไป
เรือก็จะโคลงเคลงและล่องลอยไป
หรือไม่ก็ลอยเฉยอยู่กลางทะเล
เพราะการใช้เหตุผลแต่อย่างเดียว
เป็นจุดแรงอันถูกล้อมกรอบอยู่
ส่วนอารมณ์ไร้สิ่งเหนี่ยวรั้ง
คือเปลวเพลิงย่อมเผาผลาญแม้ตนเองให้พินาศไป

ดังนั้นจึงให้วิญญาณของเธอ
ยกเหตุผลขึ้นสู่ระดับสูงของอารมณ์ เพื่อมันจะได้ร้องเรอ
และขอให้มันนำแนวทางของอารมณ์ด้วยเหตุผล
เพื่อว่าอารมณ์ของเธอ นั้นจักได้ดำรงอยู่นิรันดร
โดยการพินคินชีพของตนเองทุกวัน
และผูกตลอยขึ้นเหนือเก้าอี้ของตนเองดุจปีกเชื่อมตะ
เราอยาก让她คิดเสียว่า
การวินิจฉัยและความอยากใคร่ของเธอ นั้น
เป็นจุดผู้เยี่ยมเยียนที่รักสองคนอันมาสู่บ้าน
แน่ละว่า เธอย่อมไม่ยกคนใดเหนืออีกคนหนึ่ง

ด้วยเจ้าของบ้านที่เอาใจใส่เฉพาะแขกคนหนึ่งมากไปนั้น
ย่อมจะสูญเสียความรักและความเชื่อถือจากทั้งสอง

ในท่ามกลางเนินเขา

ขณะเมื่อเธอนั่งอยู่ภายใต้ร่มเงาเย็นของทิวสน
ร่วมรับสันติสุขและความสงบดีมีดั่งกับท้องทุ่งโน้น
ก็ขอให้ดวงใจของเธอรำพึงในความสงสัยว่า
พระเป็นเจ้าประทับนั่งอยู่ในเหตุผล

และเมื่อพายุอุบัติขึ้น

กระแสนลมแรงกล้าเขย่าป่าสนสะท้าน

และห้วงเวหาคำรณ

และประกาศิตอาณูภาพด้วยยอสุณีบาท

ก็ขอให้ดวงใจเธออุทานในความพริ้งพริ้วว่า

พระเป็นเจ้าเสด็จดำเนินผ่านไป ในอารมณ์

และเนื่องจากเธอเป็นลมหายใจในแดนด้าวของพระองค์

และเป็นใบไม้ใบหนึ่งในสวนพฤกษาของพระองค์

เธอจึงควรพักสงบในเหตุผล

และเคลื่อนไปในอารมณ์ด้วยเช่นกัน

ความปวดร้าว

แล้วหญิงคนหนึ่งพูดขึ้นว่า
ได้โปรดกล่าวถึง ความปวดร้าว
และท่านกล่าวว่า

ความปวดร้าวของเธอ
คือการแตกออกของเปลือกหุ้มความเข้าใจแจ้งของเธอเอง
เธอจึงต้องรู้จักความปวดร้าว
เช่นกับที่เปลือกของเมล็ดพืชจะต้องแตกออก
เพื่อให้ใจกลางของมันได้รับแสงอรุณ
และถ้าหากเธอสามารถกระทำดวงใจ
ให้ตื่นต่อความประหลาดมหัศจรรย์ในทุกวันของชีวิตได้แล้ว
เธอก็จะพบว่า ความปวดร้าวนั้น
น่าพิศวงไม่น้อยกว่าความปราโมทย์เลย
และเธอก็ยอมรับฤดูกาลของดวงใจ
ดังเช่นที่เธอได้ยอมรับฤดูกาล
อันเวียนผ่านไปบนท้องทุ่งของเธอฉะนั้น
และเธอก็เฝ้าพิณใจอย่างสงบดีมด่ำ
ตลอดหมื่นฤดูกาลของความทุกข์ระทมของเธอเอง

ความปวดร้าวของเธอนั้น
เป็นส่วนใหญ่ที่เธอได้เลือกเอาเอง
มันเป็นยาขมซึ่งแพทย์ภายในเธอ
ใช้รักษาอาตมมันของเธออันเจ็บป่วยอยู่

ดังนั้น ขอบใจในแพทย์นั้น
และจงดื่มโอสภของเขาด้วยความสงบอันเต็มด้าเถิด
เพราะว่ามีมือของเขานั้น แม้นักและกระด้าง
แต่ก็เคลื่อนไหวนำไปด้วยหัตถ์อันอ่อนโยนของอจินตภาวะ
และถ้อยยาที่เขานำมานั้น
แม้ว่ามันเผาไหม้ริมฝีปาก
แต่ก็ป็นขึ้นจากดินซึ่งพระองค์ได้ทำให้เปียกชุ่ม
ด้วยน้ำพระเนตรของพระองค์เอง

การบรรลุธรรม

ชายคนหนึ่งพูดว่า
ได้โปรดกล่าวแก่เราถึง การบรรลุธรรม
และท่านตอบว่า

ในความเงียบสงัดนั้น
ดวงใจของเธอหยั่งรู้ความลับของทิวาและราตรี
แต่โสตของเธอกระหายต่อสำเนียงของปัญญาแห่งดวงใจเธอ
เธอต้องการได้ยินเป็นคำพูด
ถึงสิ่งที่เธอได้ทราบอยู่ดีตลอดมาเป็นความคิด

เธอต้องการสัมผัสสร้างเปลือยเปล่าของความฝันของเธอ
ด้วยนิ้วของเธอเอง และเธอก็ควรได้เช่นนั้น

น้ำพุแห่งดวงวิญญาณของเธอ
จำต้องผุดขึ้นและไหลร่าพียงลงสู่มหาสมุทร
และสมบัติแห่งความลึกล้ำสุดหยั่งในเธอ
ก็จะเผยตนออกปรากฏแก่จักขุของเธอเอง
แต่ขออย่าได้นำเอาเครื่องชั่งใดๆ
มาวัดปริมาณของสมบัติอันเป็นอจินไตยนี้
และอย่าได้ใช้ไม้วัดหรือสายดิ่งใดๆ
มาวัดหยั่งความลึกแห่งปัญญาของเธอเลย
เพราะอาตมันเป็นห้วงสมุทรอันไร้ขอบเขตและวัดไม่ได้

อย่าได้กล่าวว่า "เราพบสัจธรรมแล้ว"
พึงกล่าวว่า "เราพบสัจจะข้อหนึ่ง"
อย่าได้กล่าวว่า "เราพบมรรคาของวิญญาณแล้ว"
แต่พึงกล่าวเพียงว่า
"เราได้พบวิญญาณดำเนินไปตามมรรคาของเรา"
เพราะวิญญาณนั้นดำเนินไปตามมรรคาคงหลาย
วิญญาณไม่ได้เดินไปตามเส้นทางเฉพาะใดๆ
และมีได้เติบโตเช่นไม้้อ
วิญญาณเผยตนเองออก
ประดุกดอกบัวขยายกลีบบาน
มีกลีบเกสรนับไม่ถ้วน

การสอน

แล้วครูคนหนึ่งพูดขึ้นว่า
ได้โปรดกล่าวแก่เราถึง การสอน
และท่านพูดว่า

ไม่มีมนุษย์ใต้อาจเปิดเผยสิ่งใดแก่เธอได้
นอกจากสิ่งที่ได้นอนซบเซาอยู่ก่อนแล้ว
ในขณะที่รุ่งอรุณแห่งปัญญาของเธอเอง

ครูผู้ยืนอยู่ภายใต้ร่มเงาโบสถ์ ในท่ามกลางสานุศิษย์
มิได้ให้ปัญญาของท่าน
แต่ให้ความเชื่อมั่นและความรักแก่ศิษย์
ถ้าท่านเป็นปราชญ์อย่างแท้จริงแล้ว
ท่านจะไม่นำเธอก้าวล่วงเข้าสู่เคหาสน์แห่งปัญญาของท่าน
แต่จะนำเธอไปสู่แทบทรณีแห่งดวงจิตของเธอเอง

นักดาราศาสตร์อาจกล่าวให้เธอฟัง
ถึงความเข้าใจของเขาต่อท้องฟ้า
แต่เขาก็ไม่อาจหยิบยกความเข้าใจอันนั้นให้แก่เธอได้
นักดนตรีอาจร้องทำนองเพลงทั้งหลาย
อันมีอยู่ในห้วงเวหาให้เธอฟัง
แต่เขาก็ไม่อาจให้โสตอันสดับจับทำนอง
หรือสำเนียงอันรุ่มสะท้อรับทำนองนั้นแก่เธอได้
ผู้ชำนาญทางคณิตศาสตร์อาจบอกเธอถึงมาตรการวัด
และระบบการชั่งวัดทั้งหมดแก่เธอ
แต่เขาก็ไม่อาจนำเธอก้าวเลยไปจากนั้น

เพราะว่าการเห็นของบุคคลหนึ่ง
ไม่อาจให้ปีกแก่บุคคลอื่นขอยืมได้
และดังเช่นที่เธอแต่ละคนยืนโดดเดี่ยว
อยู่ในปัญญาของพระเป็นเจ้า
ก็จำเป็นที่เธอแต่ละคนจะต้องยืนอยู่เฉพาะตน
ในขณะที่เมื่อมีปัญญาหยั่งรู้ถึงพระองค์
และในปัญญาหยั่งรู้พื้นพิภพ

มิตรภาพ

และชายหนุ่มคนหนึ่งพูดว่า
ได้โปรดกล่าวถึงมิตรภาพ และท่านตอบว่า

มิตรคือคำตอบต่อความต้องการของเธอ
เขาเป็นเหมือนท้องทุ่งที่เธอหว่านด้วยความรัก
และเก็บเกี่ยวด้วยความขอบคุณ
และเขาเป็นดุจโต๊ะอาหารและร่มไม้ของเธอ
ด้วยเหตุว่า

เธอมาสู่เขาด้วยความหิวโหย
และเธอไฝหาเขาเพื่อความสงบใจ

เมื่อเพื่อนพูดเปิดอก
เธอย่อมไม่กลัวที่จะขัดแย้งหรือสนับสนุน
และเมื่อเขานิ่งเงียบ
ดวงใจของเธอก็ได้หยุดฟังสำเนียงจากดวงใจของเขา
เพราะในมิตรภาพนั้น
ความนึกคิด ความปรารถนา
และความมุ่งหวังทั้งหลายย่อมอุบัติขึ้น
และร่วมรับรู้ด้วยกันในความสงบ
และด้วยความปราโมทย์อันไร้คำกล่าวใดๆ

เมื่อยามต้องจากเพื่อนเธอก็ไม่เศร้าโศก
เพราะคุณธรรมในเขอันเธอรักยิ่งนัก
จะปรากฏชัดแจ้งขึ้นในยามห่างไกล
เช่นเดียวกับที่ชาวเขาจะเห็นยอดผาชัดแจ้ง
ก็ต่อเมื่อมองดูจากทุ่งราบเท่านั้น

และขออย่าได้มีความมุ่งหมายใดๆ ในมิตรภาพเลย
นอกจากเพื่อขยายดวงวิญญาณให้กว้างขวางลึกซึ้งขึ้น
เพราะความรักที่มุ่งหวังสิ่งใดอื่น
นอกจากเพียงเพื่อเปิดเผยความล้าลึกของตนเองนั้น
มิใช่ความรัก

แต่เป็นร่างแหที่ถูกเหวี่ยงทอดออก
และจะจับเอาไว้ได้ก็แต่สิ่งที่ไร้คุณค่าเท่านั้น

และจงให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่มิตรของเธอ
ถ้าหากเขาจำเป็นต้องรู้ระดับน้ำของเธอขณะน้ำลด
ก็ขอให้เขาได้รับขณะมันเอ่อท่วมทันด้วย

เพื่อนที่เธอแสวงหาเฉพาะขณะเมื่อยามต้องการฆ่าเวลาเท่านั้น
จะมีคุณค่าอะไร?

จงเฝ้าหาเขาขณะที่เธอปรารถนาจะดำรงอยู่อย่างแท้จริงด้วย
เพราะเขามีหน้าที่อื่นจะทำความปรารถนา
-มิใช่ความว่างเปล่าของเธอ
ให้เต็มเปี่ยม

และในความหวานชื่นของมิตรภาพ
ของงมีเสียงหัวเราะและการร่วมเริงบันเทิง
เพราะในหยาดน้ำค้างของสิ่งเล็กน้อยนั้นเอง
ดวงใจจะได้พบรุ่งอรุณของมัน
และกลับสดใส่อีก

การพูดคุย

และนักศึกษาผู้หนึ่งกล่าวว่า
โปรดพูดถึง การพูดคุย
และท่านตอบว่า

เธอพูดในเมื่อเธอไม่ยอมอยู่สงบกับความคิดของเธอเอง และเมื่อเธอไม่อาจดำรงอยู่
กับความโดดเดี่ยวแห่งดวงใจนั้น

เธอก็ยังชีพอยู่บนริมฝีปาก
และสำเนียงก็เป็นเครื่องกล่อมให้เพลิดเพลินและให้เวลาผ่านไป
และในการพูดของเธอ
ส่วนใหญ่ความนึกคิดถูกประหารเสียครึ่งหนึ่ง

เพราะความคำหนึ่งเป็นปีกผีแห่งห้วงเวหา
แม้อาจกางปีกออกได้ในกรงแห่งคำพูด
แต่ก็ไม่อาจบินไปได้

ยังมีบางคนในหมู่เธอที่แสวงหาคนช่างพูด
ด้วยกลัวว่าจะต้องอยู่เปล่าเปลี่ยว
ความสงบแห่งความโดดเดี่ยว
ได้เผยให้เขาเห็นอาตมอันเปลี่ยวเปลี่ยวของตนเอง
และเขาต้องการหนีไป

ยังมีบางคนที่พูด
และได้เปิดเผยสัจจะซึ่งตนเองไม่เข้าใจออกมา
ทั้งที่ตนเองก็มีได้คิดหรือมีปัญญาอยู่ก่อนเลย
และยังมีอีกที่ประจักษ์สัจธรรมในตนแล้ว
แต่มิได้กล่าวออกมาเป็นคำพูด
ในทรวงอกของคนเหล่านี้เอง
วิญญาณดำรงอยู่ด้วยจังหวะของความสงบสงัด

เมื่อใดเธอพบเพื่อนที่ริมถนนหรือในตลาด
ขอให้วิญญาณภายในเธอ
เคลื่อนริมฝีปากและชักนำลิ้นของเธอ

ขอให้สำเนียงภายในเสียงของเธอ
กล่าวต่อโสตภายในโสตของเขา
เพราะวิญญาณของเขาจักได้รับรักษาจะแห่งดวงใจของเธอ
ตั้งเช่นที่รสของเหล้าองุ่นถูกจําเอาไว้ได้
แม้ในเมื่อสีสันถูกกลืนเลื่อนไป
และภาชนะบรรจุแตกสลายไปแล้ว

เวลา

และนักดาราศาสตร์คนหนึ่ง
ถามว่าเวลา เป็นอย่างไร
และท่านตอบว่า

เธอปรารถนาจะวัดกาลเวลาอันไร้การวัดและวัดไม่ได้
เธอปรารถนาจะจัดความประพฤติและแม้กระทั่ง
นำแนวทางเดินของเธอไปตามโมงยามและฤดูกาล
เธอปรารถนาจะสร้างกระแสนาร์ขึ้นจากเวลา
เพื่อว่าเธอจะได้นั่งบนฝั่งและเฝ้าดูมันไหลเลื่อนผ่านไป
แต่ว่าสภาวะไร้กาลเวลาในเธอนั้นย่อมรู้พร้อมอยู่เสมอ
ถึงความรู้กาลเวลาของชีวิต

และรู้ชัดว่า เมื่อวานนี้เป็นเพียงความทรงจำของวันนี้
และพรุ่งนี้เป็นความฝันของวันนี้
และสิ่งที่ร้องเริงและรำพึงอยู่ในเรือนั้น
ก็คงยังดำรงอยู่ในขอบเขตแห่งขณะแรก
เมื่อดวงดาวถูกสาดกระจายไปในเวหา

ใครในหมู่เธอบ้างที่รู้สึกว่ายานาจอของคนที่รักนั้นไร้ขอบเขต
และใครบ้างที่ไม่รู้สึกว่ายานาจอตัวเอง
แม้ไร้ขอบเขตจำกัด
แต่ก็ถูกโอบอุ้มไว้ในท่ามกลางแห่งตน
มิได้เคลื่อนที่จากความคิดหนึ่งไปยังอีกความคิดหนึ่ง
หรือจากการกระทำหนึ่งไปยังอีกการกระทำหนึ่ง

เวลาก็เป็นเช่นความรัก
แบ่ง ไม่ได้ และไม่เคลื่อนที่ไปเป็นก้าว
แต่ถ้าในความคำนึงของเธอจำเป็นต้องแบ่งวัดเวลาเป็นฤดูกาล
ก็ขอให้ฤดูกาลนั้นครอบคลุมฤดูกาลอื่นไว้ด้วย
และขอให้วันนี้จึงโอบอุ้มอดีตไว้ด้วยความทรงจำ
และอนาคตด้วยความเผื่อรอเถิด

**คุณธรรม
และความชั่วร้าย**

และผู้เฒ่าคนหนึ่งพูดว่า
ได้โปรดบอกเราถึงเรื่อง คุณธรรม และความชั่วร้าย
และท่านตอบว่า

เราอาจกล่าวถึงคุณธรรมในเธอได้
แต่มีอาจกล่าวถึงความชั่ว
เพราะความชั่วร้ายนั้นมีโช่งไกล
มันคือคุณธรรมอันถูกทรมานโดยความหิวกระหายของตนเอง
แท้จริงนั้นเมื่อคุณธรรมความหิวโหยเกิดขึ้น
มันย่อมแสวงหาอาหารแม่ในถ้ำมืด
และเมื่อมันกระหาย มันย่อมดื่มได้แม้ น้ำโสโครก

เธอมีคุณธรรมในเมื่อเธอเป็นหนึ่งในเดียวกับตนเอง
แต่เมื่อเธอมีได้เป็นหนึ่งในเดียวกับตนเอง
เธอก็มีได้ชั่วร้าย
เพราะบ้านที่แตกแยกนั้นก็ยังมีได้เป็นช่องโง่
ยังคงเป็นเพียงบ้านที่แตกแยก

และนาวาอันไร้หางเสือ
แม้จะล่องลอยไปอย่างไม่มีจุดหมายในท่ามกลางหินโสโครก
แต่ก็ยังมิได้จมลงสู่ก้นสมุทร

เธอมีคุณธรรมในเมื่อเธอบากบั่นที่จะอุทิศตนเอง
แต่เมื่อเธอแสวงหาผลประโยชน์เพื่อตน
เธอก็ยังไม่ชั่วร้าย

เพราะขณะเมื่อเธอแสวงหาผลประโยชน์นั้น
เธอเป็นดังรากไม้อันเกาะแนบแน่นกับแม่พระธรณี
และดูดกินอาหารจากอ้อมอกของนาง

เป็นที่แน่แท้ว่า
ผลไม้ไม่อาจกล่าวแก่รากไม่ว่า
จงเป็นเช่นเราสี จงสุขสะพรั่ง
และอุทิศความสมบูรณ์ท่วมทับของตนเกิด
ด้วยสำหรับผลไม้ นั้น การอุทิศให้เป็นความจำเป็น
เช่นเดียวกับที่การรับเอาเป็นความจำเป็นของรากไม้

เธอมีคุณธรรมในเมื่อเธอตื่นเต็มทีต่อคำกล่าวของตนเอง แต่เธอก็ยังมีได้ชั่วร้ายขณะ

เมื่อเธอหลับ
ทั้งที่ลิ้นของเธอกระดิกไปโดยไร้ความหมาย
ด้วยแม้คำพูดพล่อยที่เพ้อออกมานั้น
ยังอาจทำลิ้นอันอ่อนให้แข็งแรงขึ้นได้
เธอมีคุณธรรมในเมื่อเธอก้าวสู่จุดหมาย
อย่างมั่นคงและด้วยฝีก้าวห้าวหาญ
แต่แม้เมื่อเธอเดินไปอย่างอ่อนเปียก เธอก็มิได้ชั่วร้าย
เพราะแม้ผู้เดินโซเซไปก็ยังมีได้ถอยหลัง
แต่เธอผู้แข็งแรงและว่องไวอยู่
จงระวังให้ดีว่า เธอเองมิได้อ่อนเปลี้ยไปก่อนผู้พิการ
เธอมีคุณธรรมได้โดยทางลับไม่ถ้วน
แต่ก็ยังไม่ชั่วร้ายแม้ว่าไร้คุณธรรม
เธอยังแต่เพียงลำหลัง และเกียดคร้านอยู่เท่านั้น

เป็นที่น่าสงสารว่า
เจ้ากวางหนุ่มไม่อาจสอนความฉับไวให้แก่ตาตะพาบได้
คุณธรรมของเธอนั้นอยู่ในความเฝ้ารอ
ความบรรลुरुธรรมอันยิ่งใหญ่ของเธอเอง

และความเฝ้ารอนั้นก็มีอยู่ในทุกตัวคน
ความเฝ้ารอของเธอบางคนนั้นเป็นประจักษ์สายน้ำ
พุ่งไปด้วยกำลังแรงสู่ห้วงสมุทร
นำเอาความลึกลับของเนินเขา
และบทเพลงของแนวป่าไปพร้อมกับตน
และในบางคนมันก็เป็นธารน้ำไหลเรียบกว่นไปมา
และค่อยเอื่อยอยู่กว่าจะถึงฝั่งทะเล
แต่ขออย่าให้ผู้รอคอยอย่างจริงจัง
กล่าวแก่ผู้ไม่เฝ้ารอเท่าใดนักว่า
เธอยังมีวักซักซ้ออยู่ด้วยเหตุใด
และหยุดอยู่ด้วยเหตุใด
ด้วยผู้ทรงคุณธรรมแท้จริงนั้น
ย่อมไม่ถามผู้เปล่าเปลี่ยวว่า
เสื้อผ้าของเธออยู่ที่ไหน
หรือถามผู้ไร้บ้านว่า
บ้านของเธอเป็นอะไรไป

การสวดวิงวอน

แล้วนักบวชสตรีรูปหนึ่งพูดว่า

ได้โปรดสอนเราถึงเรื่อง การสวดวิงวอน

และท่านตอบว่า

เธอมักสวดวิงวอนเฉพาะขณะเมื่อมีความทุกข์

และเกิดความจำเป็นต้องการ

เธอควรจะสวดด้วยในขณะที่เมื่อมีความปรารถนาอย่างเต็มเปี่ยม

และในวันวารแห่งความสมบูรณ์เพียบพร้อมของเธอ

เพราะการสวดวิงวอนนั้น จะเป็นอะไรอื่น

ไปจากการขยายอาตมันในตนเข้าสู่ห้วงเวหาอันมีชีวิต

และถ้าหากเธอรู้สึกสบายใจ

ในการถ่ายทอดความมีดม่นเข้าสู่ห้วงเวหา

ก็ควรจะมีวามชื่นชมที่จะถ่ายทอดรุ่งอรุณแห่งดวงใจของเธอด้วย

และถ้าเธอทำได้แต่ละอื่นให้

ในเมื่อดวงวิญญาณนำเธอให้สวดวิงวอน

มันก็ควรที่จะกระตุ้นเตือนเธอแล้วเตือนอีก

ทั้งๆ ที่เธอรำไให้อยู่จนกว่าเธอจะหัวเราะได้

ในขณะที่เธอสวดวิงวอนนั้น

เธอลอยขึ้นสู่เวหาเพื่อพบกับบรรดาผู้กำลังสวดอยู่ในขณะเดียวกัน

ซึ่งเธอจะไม่มีโอกาสพบเลยนอกขณะสวด

ดังนั้นขอให้การเข้าเยี่ยมเยือนโบสถ์อันมองเห็นไม่ได้

อย่าเป็นไปเพื่อสิ่งอื่นใดเลย นอกจากความซาบซึ้ง

และการอยู่ร่วมอันหวานล้ำ

เพราะถ้าเธอเข้าสู่วิหารเพียงเพื่อวอนขอแต่อย่างเดียว

เธอจะไม่ได้รับ

และถ้าเธอเข้าสู่วิหารนั้นเพื่อโน้มตนลงต่ำ

จะไม่มีผู้ใดยกพยุงเธอขึ้น

หรือแม้เธอเข้าไปวอนขอคุณความดีจากผู้อื่น

ก็จะมีใครเอาใจใส่ฟังเธอ

เป็นการเพียงพอแล้วที่เธอจักย่างเข้าสู่วิหารนั้น
อย่างไม่มีจักษุใดมองเห็นได้
เราไม่อาจสอนเธอให้สวดเป็นถ้อยคำใดๆ ได้
พระเป็นเจ้ามิได้ฟังคำพูดของเธอ
นอกจากเมื่อพระองค์เองตรัสผ่านริมฝีปากของเธอ
และเราก็ไม่อาจสอนเธอถึงคำสวด
ของห้องทะเล แนวนไพโร และขุนเขา

แต่เธอที่เกิดอยู่ท่ามกลางขุนเขาลำเนาไพโรและห้องทะเล
ย่อมพบคำสวดของสิ่งเหล่านี้ในดวงใจของเธอ
และถ้าเพียงแต่เธอเฝ้าฟังอยู่ในความสงบนิ่งแห่งราตรีกาล
เธอก็จะได้ยินมันในความสงบว่า
พระเป็นเจ้า พระผู้เป็นอาตมมัน ล่วงเวหาได้ในเรา
ความมุ่งมาดของพระองค์นั้นเองเป็นความมุ่งมาดในเรา
ความปรารถนาของพระองค์เป็นความปรารถนาของเรา
และความกระตุนต์เตือนของพระองค์ในเรานั้นเอง
ย่อมแปรราตรีกาลอันเป็นของพระองค์ ให้เป็นทิวากาล
ซึ่งก็เป็นของพระองค์ด้วย
เราไม่อาจจวอนขอสิ่งใดจากพระองค์ได้
เพราะพระองค์ทรงหยั่งถึงความจำเป็นของเรา
แม้ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นในตัวเรา
พระองค์เป็นความจำเป็นของเรา
และในการอุทิศประทานพระองค์เองยิ่งขึ้น
พระองค์ก็ได้ประทานทั้งหมดแก่เราแล้ว

ความบันเทิง

แล้วนักพรตรูปหนึ่งซึ่งเข้ามาในเมืองปีละครั้ง
ก้าวออกมาและพูดว่า
ได้โปรดบอกพวกเราถึงเรื่อง **ความบันเทิง**
และท่านตอบว่า

ความบันเทิงเป็นบทเพลงอิสราภาพ
แต่ว่ามันมิใช่อิสราภาพ
มันเป็นการผลิบานของความปรารถนาของเธอ
แต่มันก็มีใช้ผลพฤกษ์ของความปรารถนานั้น
มันเป็นความลึกลับ คุ้เรียกต่อความสูงส่ง
แต่มันเองก็มีใช้ความลึกลับ หรือความสูง
มันเป็นกรงขังอันได้ปีกบิน แต่มันก็มีใช้เวหาอันบรรลุแล้ว
ถูกละ ตามความสัตย์จริงนั้น
ความบันเทิงเป็นบทเพลงแห่งอิสราภาพ
และเราก็พอใจจะให้เธอร้องเพลงนี้ด้วยดวงใจเต็มเปี่ยม
แต่ก็ไม่อยากให้เธอสูญเสียใจไปในการร้องเพลงนั้น
เธอบางคนที่ยังหนุ่ม เสาะแสวงหาความบันเทิง
ราวกับว่ามันเป็นสิ่งสูงสุดแล้ว
และเขาก็ถูกพิพากษาและภาคทัณฑ์

เราเองจะไม่พิพากษาหรือว่ากล่าวเขา
แต่อยากจะทำให้เขาไผ่หา
เพราะเขาไม่พบแต่เพียงความบันเทิงอย่างเดียว
นางมีน้องอยู่เจ็ดนาง
และน้องสุดท้องนั้นงดงามยิ่งกว่านางเองนัก

เธอไม่เคยได้ยินเรื่องเล่าถึงคนชุดดิน หารากไม้
แล้วได้พบทรัพย์สมบัติหรือ

เธอผู้สูงอายุบางคนระลึกถึงความบันเทิงด้วยความเสียใจ
ดูจว่าเป็นความผิดที่กระทำไปขณะมีเม
แต่ความเสียใจนั้นเป็นหมอกฝ้าคลุมดวงจิต
และมีใช้สิ่งที่ชำระมันให้บริสุทธิ์

เขาควรจะระลึกถึงความบันเทิงของตนด้วยความสำนึกคุณ
ดังเช่นที่เขาระลึกถึงการเก็บเกี่ยวในคิมหันตกาล
แต่ถ้าหากเขาจะสบายใจได้โดยการเสียใจนั้น ก็ให้เขาได้สบายใจเช่นนั้นเถิด

และยังมีเธอบางคนที่ย่อมนกินจะเสาะแสวง
หรือแค้นเกินกว่าที่จะจำได้

เนื่องด้วยกลัวต่อการไผ่หาและทรงจำ
เขาก็หลีกเลี่ยงความบันเทิงทั้งหลายเสีย
ด้วยกลัวว่าจะฝ่าฝืนหรือผิดธรรมะ
แต่ในการกระทำเช่นนั้นเอง เขาก็มีความบันเทิง
ด้วยเหตุนี้ เขาก็พบสมบัติเช่นกัน
แม้ว่าเขาจะชุดหารากไม้ด้วยมือสันเทา

แต่ได้โปรดบอกกับเราว่า

ใครจะสามารถขัดแย้งธรรมะได้
เจ้านกในดิงเกลทำให้ความสงบแห่งราตรีโกรธ
หรือเจ้าหิ้งห้อยกระทำให้ดวงดาวโกรธได้ละหรือ
และเปลวไฟหรือควันคลุ้มของเธอนั้น
จะเดือดร้อนแก่สายลมละหรือ
เธอคิดหรือว่าวิญญูณเป็นสระน้ำนิ่ง
ที่เธอจะแกว่งกวนให้กระเพื่อมได้ด้วยไม้
บ่อยครั้งในการปฏิบัติต่อความบันเทิงนั้น
เธอได้แต่สะสมความกระหายไว้ในส่วนลึกของตนเอง
ใครบ้างจะรู้ว่าสิ่งที่ละเว้นไว้ในวันนี้

รอคอยโอกาสแห่งวันพรุ่งอยู่
แม้กายของเธอก็ล่วงรู้เชื้อสาย
และความต้องการอันถูกต้องของมันเอง
และไม่มีใครหลอกมันได้
และกายของเธอนั้น เป็นประจักษ์พินของวิญญานเธอ
แล้วแต่ว่าเธอจะทำให้เกิดดนตรีไพเราะ
หรือสำเนียงระคายโสตขึ้น

และบัดนี้ เธอถามในดวงใจว่า ในความบันเทิงนั้น
เราจะแยกสิ่งที่มีคุณธรรมออกจากสิ่งไร้คุณธรรมได้อย่างไร
จึงไปถามท้องทุ่งและไร่นาของเธอดู
และเธอก็จะเรียนรู้ว่า
ฝิ่งนั้นมีความบันเทิงในการเก็บน้ำหวานจากดอกไม้
และดอกไม้ก็มีความบันเทิงด้วย
ในการยอมให้น้ำหวานแก่แมลงฝิ่ง
สำหรับแมลงฝิ่งนั้น บุปผาเป็นธารน้ำพุแห่งชีวิต
และสำหรับบุปผานั้น แมลงฝิ่งก็เป็นผู้นำสารแห่งความรัก
และสำหรับทั้งคู่ คือแมลงฝิ่งและบุปผา
การให้และการรับความบันเทิงนั้น
เป็นทั้งความจำเป็นและความหวานซาบซึ่ง
ประชาชนชาวออร์ฟาลีส์ทั้งหลาย
จึงมีความบันเทิงดังเช่นบุปผาและแมลงฝิ่งเกิด

ความงาม

และกวีผู้หนึ่งกล่าวว่า
ได้โปรดพูดถึง ความงาม
และท่านตอบว่า

เธอจะแสวงหาความงามที่ไหน
และจะพบได้อย่างไรกัน ถ้าความงามนั้นเองมิได้เป็นทาง
และเป็นผู้นำทางของเธอด้วย
และเธอจะพูดถึงความงามได้อย่างไร
ถ้าหากนางเองมิได้เป็นผู้ร้อยกรองคำพูดของเธอ

ผู้ระทมทุกข์ และผู้เจ็บปวดกล่าวว่า
ความงามนั้นมีเมตตาและอ่อนโยน
เธออย่างกรายไปท่ามกลางพวกเรา
ประหนึ่งมารดาสาวผู้เอียงอายุในความเจตโณมของตนเอง
และผู้มีอารมณ์แรงกล่าวว่า ไม่ใช่
ความงามนี้เป็นสิ่งทรงอำนาจและพึงสยอง
นางสิ้นสะเทือนพื้นพิภพ และหวังเวลาเบื่องบนดุษฎีใหญ่
ผู้เหน็ดเหนื่อยและผู้อ่อนเพลียกล่าวว่า
ความงามคือเสียงกระซิบอ่อนโยน ดังแผ่วอยู่ในวิญญาณของเรา
สำเนียงของนางนั้นยอมตามต่อความเจ็บปวดของเรา
ดุจเปลวไฟบริบทซึ่งสิ้นระริกด้วยความพริ้วพริ้วต่อเงามืด
แต่ผู้ไม่สงบกล่าวว่า
เราได้ยินเสียงของนางก้องอยู่ท่ามกลางขุนเขา

และพร้อมกับเสียงของนางนั้น ก็มีเสียงผีทำมา
เสียงกระพือปีกและเสียงคำรามของราชสีห์ ณ ยามราตรี
ยามรักษานครกล่าวว่า
ความงามจะผุดขึ้นพร้อมกับรุ่งอรุณจากฟากฟ้าตะวันออก
และ ณ กลางเที่ยง
ผู้ทำงานและผู้สัญจรทางไกล กล่าวว่า
เราได้เห็นนางเยียมมองพื้นโลกจากบัญชีแห่งอัสตงคต
ในหมันตกาล ผู้อยู่ที่ท่ามกลางปุยหิมะกล่าวว่า
นางจะย่างก้าวข้ามเนินเขามาพร้อมกับไม้ผลิ
และในความร้อนระอุแห่งคิมหันตกาล
ผู้เก็บเกี่ยวพูดว่า เราได้เคยเห็นนางเริงร่าอยู่กับใบไม้ร่วง
มีปุยหิมะเลื่อนไหลอยู่บนผมของนาง

เธอได้กล่าวถึงความงามด้วยถ้อยคำเหล่านี้
แต่ที่จริงนั้น เธอมิได้กล่าวถึงความงาม
แต่หากกล่าวถึงความปรารถนาของเธออันยังไม่บรรลุผล
และความงามก็มีใช้ความจำเป็นที่ต้องการ
แต่เป็นความต็มด้า
มันมิใช่ปากอันแห้งกระหาย หรือมือว่างเปล่าที่ชูขอ
แต่เป็นดวงใจอันลุ่มโรจน์ และดวงวิญญาณที่บรรเจิดจ้า
ความงามมิใช่ภาพที่เธอจะเห็นได้
หรือเพลงที่เธอจะได้ยิน
แต่เป็นภาพที่เธอจะเห็นผ่านดวงตาที่ปิดแล้ว
และเพลงที่เธอได้ยินแม้สุดโสตเสียแล้ว
ความงามมิใช่ของที่ซึมซาบจากรอยชูดของเปลือกไม้
หรือปีกที่ติดอยู่กับอู่เล็บ
แต่เป็นสวนพฤกษชาติอันบานสะพรั่งตลอดกาล
และหมู่เทพยเจ้าอันเห็นเวหาอยู่ตลอดกาล

ประชาชนชาวออร์ฟาอิส

ความงามนั้นคือชีวิตที่เลิกมานคลุ้มพักตร์ของนางออกแล้ว
แต่เธอเองก็เป็นทั้งชีวิตและมานคลุ้ม
ความงามคือนิรันดรภาพซึ่งเฟ่งดูตนเองในกระจก
แต่เธอก็เป็นทั้งนิรันดรภาพและเป็นกระจกด้วย

ศาสนา

นักพรตชรารูปหนึ่งพูดว่า
โปรดพูดถึงเรื่อง **ศาสนา**
และท่านตอบว่า

วันนี้เราได้พูดถึงเรื่องอื่นใดหรือ
ศาสนานั้นมิใช่การกระทำทั้งหมด
และความคำนึงทั้งหมดหรือ
และนอกจากนั้นศาสนามีใช่การกระทำ
หรือความคำนึง
แต่เป็นความซาบซึ้ง

สนเท่ห์อันผุดขึ้นมามิหยุดหย่อนในดวงวิญญาณ
แม้ขณะเมื่อมีอบตหิน หรือถือไม้กวาดอยู่หรือ

ใครบ้างที่สามารถแยกศรัทธาออกจากการกระทำของตนเอง
หรือแยกความเชื่อมั่นออกจากการอาชีพของตนได้
ใครบ้างที่สามารถแผ่โมฆยามออกตรงหน้า และกล่าวว่า
ตอนนี้สำหรับพระเป็นเจ้า ตอนนี้สำหรับตัวเอง
สิ่งนี้สำหรับวิญญูณ และสิ่งนี้สำหรับร่างกายของเรา
โมฆยามทั้งหมดของเธอนั้น
เป็นประดุกปีกกระพือผ่านอาตมมันสู่อาตมมัน
ผู้ใดก็ตามที่สวมใส่จริยธรรมของตนตั้งอารมณ์ระดับกายนั้น
ควรจะอยู่เปลือยเปล่าเสียดีกว่า
สายลมและแสงแดดคงจะไม่ถึงกับฉีกและเผาผิวหนังของเขาได้

และผู้ใดก็ตามจำกัดตนด้วยกฎแห่งจริยธรรม
ก็เปรียบเสมือนขังนกเพลงไว้ในกรง
เพลงอันไพเราะและมีอิสระนั้น
ไม่อาจออกมาจากกรงและตาข่ายได้
และใครก็ตามที่ถือว่า
การบูชาเป็นเสมือนหน้าต่าง มีเวลาเปิดและปิด
ผู้นั้นยังไม่เคยไปถึงที่พำนักแห่งจิตวิญญูณของตนเอง
ซึ่ง ณ ที่นั่นหน้าต่างเปิดอยู่นิรันดร

พึงระลึกไว้ว่า ทุกขณะชีวิตของเธอนั้น
คือโบสถ์วิหาร และศาสนาของเธอ
เมื่อใดเธอเข้าไปสู่วิหารนั้น
จงนำทั้งหมดที่เธอมีอยู่เข้าไปด้วย
จงนำเอาคันไถ เตาสือบ ค้อน และขลุ่ยเข้าไปด้วย
จงนำเอาทุกสิ่งที่คุณสร้างขึ้นด้วยความจำเป็น
หรือด้วยความชื่นชมเข้าไปด้วย
เพราะในความเคลิ้มฝันนั้น
เธอไม่อาจลอยเหนือขึ้นความสำเร็จผลของเธอเอง
หรือตกลงต่ำกว่าความพลาดหวังของเธอเองได้

และจงนำเอาชนทั้งหลายเข้าไปด้วยกับเธอ
เพราะในการบูชาบวงสรวงนั้น
เธอไม่อาจลอยสูงเหนือความหวังของเขาเหล่านั้น
และไม่อาจตกลงไปต่ำกว่าความสิ้นหวังของเขาเหล่านั้น
และถ้าเธอต้องการจะบรรลู่ถึงพระเป็นเจ้า
ก็อย่าทำตนเป็นผู้ขบปัญหา
ขอเพียงแต่มองไปรอบๆ ตัว
และเธอก็จะเห็นพระองค์ทรงเล่นหัวอยู่กับลูกหลานของเธอ
และเมื่อมองขึ้นไปบนเวหา
เธอก็จะเห็นพระองค์ย่างก้าวไปในหมู่เมฆ
ปรากฏในสายอัสนี และลงมาพร้อมกับสายฝน
เธอจะเห็นพระองค์ ทรงแยมสรวลในหมู่บุปผาชาติ
และโบกพระหัตถ์อยู่ในทิวไม้

ความตาย

แล้วอัลมิตราทาก็กล่าวว่า
ณ บัดนี้เราจะได้ถามท่านถึงเรื่อง ความตาย
และท่านตอบว่า

เธอต้องการรู้ความลับของความตาย
แต่เธอจะพบมันที่ไหนเล่า
นอกจากจะแสวงหาในท่ามกลางของชีวิต

นกแสกผู้มีต้ามืดต่อกลางวัน
ย่อมไม่อาจเข้าใจกระจ่างถึงความลับแห่งแสงสว่างได้
ถ้าเธอต้องการเห็นวิญญาณแห่งความตายจริงๆ แล้ว
ของจงเปิดดวงใจของเธอต่อกายแห่งชีวิตเถิด
เพราะชีวิตและความตายเป็นหนึ่งเดียวกัน
ดังเช่นที่แม่น้ำและทะเลเป็นหนึ่งเดียวกัน

ในความลึกลับของความหวังและความปรารถนาของเธอ
มีความหยิ่งรู้อันไร้ค่ากล่าวถึงสภาวะแห่งโลกหน้า
และดวงใจของเธอก็เฝ้าฝันถึงยามไปไม่ผล
เช่นกับที่เมล็ดพันธุ์พืชฝังร่อยอยู่ใต้ปุ๋ยหิมะ
จงเชื่อความฝันนั้น
เพราะในความฝันนั้นเอง
เป็นที่แผงเร้นของทวารไปสู่นิรันดร
ความกลัวต่อความตายของเธอ
เป็นเพียงความสั่นกลัวของเด็กเลี้ยงแกะ
เมื่อเขายืนเฉพะพระพักตร์ขององค์กษัตริย์
ผู้ทรงเอื้อมพระหัตถ์มาเพื่อประทานศักดิ์แก่ตน
ภายใต้ความสั่นกลัวนั้น
เขาไม่รู้สักปราโมทย์หรือว่าจะได้เป็นข้าราชการ
และเขาไม่สำนึกถึงความสั่นกลัวของเขายิ่งขึ้นหรือ

เพราะการเข้าสู่ความตายนั้น
จะเป็นอะไรอื่นจากการยื่นเปล้าเปลือยในกระแสม
และการหลอมละลายเข้าสู่แสงอรุณ
และการหยุดลมหายใจนั้นเล่า

จะเป็นอะไรอื่นจากการปลดเปลื้องมันจากการเข้าอกไม่หยุดหย่อน
เพื่อว่ามันจะได้ลอยขึ้น ขยายออกและมุ่งหาพระผู้เป็นเจ้า

เมื่อใดเธอได้ดื่มกินจากธารน้ำแห่งความสดชื่นแล้ว

เธอจะสามารถร้องเพลงได้อย่างแท้จริง

และเมื่อเธอขึ้นจากยอดเขาแล้ว

นั่นแหละเธอจึงจะเริ่มปีนไต่

และเมื่อใดที่พื้นพิภพโอบอุ้มเธอแนบแน่นแล้ว

เธอจึงจะเรีงรำได้อย่างแท้จริง

บทอาลา

และ ณ บัดนี้ก็ถึงสนธยากาล

และอัลมิตราผู้เห็นธรรมพูดว่า

ขอสวัสดิภาพจงมีแต่วันนี้ สถานที่นี้

และวิญญานของพระคุณท่านอันได้พูด

และท่านตอบว่า

เราหรือเป็นผู้พูด

เรามีได้เป็นผู้ฟังด้วยหรือ
แล้วท่านก้าวลงบันไดโบสถ์
และประชาชนชาวออร์ฟาลีสก็ตามท่านไป
ท่านขึ้นไปถึงเรือและยืนบนกราบและหันมาทางฝูงชนอีก

ท่านเอ่ยปากกล่าวว่า
ประชาชนชาวออร์ฟาลีส กระแสลมได้เตือนเราแล้ว
เรามีได้เร่งร้อนดังเช่นสายลม แต่เราก็ต้องไป
พวกเราเป็นผู้เที่ยวไป
ค้นหาทางจรอันเปลี่ยวกว่าเดิมเสมอ
เมื่อวันหนึ่งสิ้นสุดลงแล้ว ก็มีได้เริ่มต้นวันใหม่ ณ ที่ใด
สนธยากาลจากเราไปแล้ว รุ่งอรุณก็มีได้พบเราอีก
เราเดินทางไปแม้ขณะพื้นพิภพหลับสนิท
พวกเราเป็นเมล็ดพันธุ์ของพฤษภษาที่มีรัฐสุญ
ในความสุกสะพรั่งและเติบโตเต็มเปี่ยมนั้น
เราถูกส่งให้กระแสลม เพื่อว่าจะได้แผ่กระจายไป

วันเวลาที่เรานั่งอยู่ท่ามกลางพวกเธอนั้นน้อย
แต่คำกล่าวที่เราได้พูดต่อเธอยังน้อยกว่านั้น
แต่ถ้าหากคำกล่าวของเราอาจไปจากหูของเธอ
และความรักของเราสูญไปในความทรงจำของเธอ
เราจะกลับมาอีก
และเราจะพูดกับเธอด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมกว่านี้
และด้วยริมฝีปากที่ยอมตามวิญญูณมากกว่านี้

ถูกแล้ว เราจะกลับมาพร้อมกับกระแสน้ำ
และถึงแม้ความตายจะซ่อนบังเราไว้
แม้ความอันสงัดยิ่งกว่าจะห่อหุ้มเราไว้
เราก็จะยังแสวงหาความเข้าใจของเธออีก
และเราจะไม่แสวงหาโดยเปล่าประโยชน์

ถ้าสิ่งใดที่เรากล่าวแล้วเป็นสัจธรรม
สัจธรรมนั้นๆ ก็จะเผยตนเองออก
ในสำเนียงอันกระฉ่างแจ่มกว่า
และในถ้อยคำอันใกล้ชิดความคำนึงของเธอยิ่งกว่าเดิม

ประชาชนชาวฟาออร์ลีสทั้งหลาย
เราไปกับสายลม แต่มิใช่สู่ความสูญเปล่า
และถ้าหากวันนี้มิได้เป็นการบรรลุความต้องการของเธอ
และความรักของเรา

ก็ขอให้มันเป็นคำสัญญาจนกว่าจะถึงวันหน้า
ความปรารถนาของมนุษย์เปลี่ยนแปลงได้
แต่ความรักของเขาไม่เปลี่ยน
และความต้องการที่จะให้ความรักของเขา
สนองความต้องการก็ไม่เปลี่ยน

ดังนั้น จงรู้ไว้เถิดว่า
เราจะกลับมาจากความสงบอันยิ่งกว่านี้
หมอกซึ่งเลื่อนหายไป ณ รุ่งอรุณ
ทิ้งไว้แต่หยาดน้ำค้างในท้องทุ่ง
จะลอยขึ้นรวมตัวเป็นเมฆและกลับตกลงมาเป็นฝนอีก
และเราก็ได้เป็นหมอกมาแล้ว

ในความสงบนิ่งแห่งราตรีกาล
เราได้เดินทางไปตามถนนของเธอ
และวิญญาณของเราได้เข้าเยือนตามบ้านของเธอ
และเสียงเต้นระทึกของดวงใจของเธออยู่ในดวงใจเรา
ลมหายใจของเธอต้องไปหน้าของเรา
และเราก็รู้จักเธอทั้งหมด

ถูกละ เรา รู้ความปราโมทย์ และความปวดร้าวของเธอ
และในนิทรากาลนั้น ความฝันของเธอเป็นความฝันของเรา
และบ่อยครั้งที่เราอยู่ในท่ามกลางพวกเธอ

ดั่งเช่นทะเลสาบอยู่ท่ามกลางขุนเขา
เราสะท้อนยอดสูงของเธอ และลาดผาอันโค้งชัน
เราสะท้อนแม่ฝูงแกะแห่งความคำนึง
และความปรารถนาของเธออันเคลื่อนผ่านไป
และเสียงหัวเราะของลูกหลานของเธอ
กับทั้งความเฝ้าคอยแห่งความหนุ่มสาวของเธอก็ไหลมาในธารน้ำ
สู่ความสดชื่นของเรา
และแม้เมื่อมาถึงความล้าลึกของเราแล้ว
แม่น้ำและลำธารนั้นก็ยังไม่หยุดร้องเรง
แต่สิ่งที่หวานกว่าเสียงหัวเราะ
และยิ่งใหญ่กว่าการเฝ้าคอยก็มายังเราด้วย
นั่นคือสภาวะไร้ขอบเขตในเธอ

เขาทั้งหลายผู้ซึ่งเป็นเพียงกล้ำเนื้อและเส้นเอ็น
เมื่อเขาเปล่งเสียงสวดนั้น
เสียงเพลงของเธอทั้งหมด
จะดูประหนึ่งความสั่นสะเทือนที่ไร้สำเนียง
ความไร้ขอบเขตของเขาทำให้เธอไร้ขอบเขต
และในการเห็นประจักษ์เขานั้น
เราก็เห็นประจักษ์เธอ และรักเธอด้วย
เพราะความรักนั้นจะแผ่ไปยังระยะใดเล่า
ถ้ามิใช่สู่เวหาอันไร้ขอบเขต
และความคิดฝัน ความหวัง
และความมุ่งหมายใดเล่าจะเกินเลยการแผ่กระจายนั้นไปได้
สภาพอันยิ่งใหญ่ในเธอนั้นเป็นประจักษ์พยานใหญ่
มีกิ่งก้านสาขาปกคลุมด้วยไม้ดอกบานสะพรั่ง
อาณาภาพของเขาผูกพันเธอไว้กับพื้นพิภพ
ความหอมกรุ่น พยุงเธอขึ้นสู่เวหา
และในความไม่รู้ดับสูญของเขานั้น เธอก็เป็นอมตะ

ได้มีผู้กล่าวว่า เธอ นั้นเหมือนสายโซ่
อ่อนแอเหมือนห่วงอ่อนแอที่สุด
นี่เป็นความจริงเพียงครั้งเดียว
เธอ นั้นแข็งแรงดังเช่นห่วงที่แข็งแรงที่สุดเหมือนกัน
การวัดคุณค่าของเธอด้วยการกระทำที่ต่ำต้อยที่สุด
ก็เปรียบเสมือนการคิดพลังของห้วงสมุทร
จากความบอบบางของปุดพรายน้ำ
การวินิจฉัยเธอด้วยข้อผิดพลาดของเธอ นั้น
ก็เช่นกับการกล่าวโทษฤดูกาล
เพราะความแปรปรวนของมัน

ถูกละ เธอเป็นดังห้วงสมุทร
และแม้ว่าเรือเกยแห้ง
จะรอกระแสน้ำอยู่บนฝั่งของเธอ
แต่ก็เช่นกับห้วงสมุทร
เธอไม่อาจเร่งกระแสน้ำของเธอได้
และเธอก็เป็นเช่นฤดูกาลด้วย
แม้ในเหมันตกาลนั้น เธอปฏิเสธฤดูใบไม้ผลิ
แต่ฤดูใบไม้ผลิพักสงบอยู่ภายใน
ก็ยังมีอยู่ในความซบเซา และไม่ขัดเคืองแต่อย่างใด

อย่าคิดว่าเราพูดดังนี้
เพื่อเธอจักได้กล่าวแก่กันว่า
ท่านสรรเสริญเรา ท่านเห็นแต่คุณธรรมในเรา
เราพูดต่อเธอเฉพาะสิ่งที่เธอเองรู้ดีในความคิด
และปัญญาอันกล่าวเป็นถ้อยคำได้นั้น
จะเป็นอะไรอื่นจากเงาของปัญญาที่ไร้คำพูด
ความคำนึงของเธอ และคำกล่าวของเรา
เป็นระลอกคลื่นจากความทรงจำอันผนึกแน่น
ซึ่งบันทึกเมื่อวานนี้ของเราไว้

และบันทึกวันแห่งบูรณกาล
ในสมัยซึ่งพื้นพิภพยังไม่รู้จักเราหรือแม่ตนเอง
และบันทึกราตรีกาล ขณะเมื่อพื้นพิภพก่อตัวขึ้นในความสับสน

ปวงปราชญ์ได้มายังเธอเพื่อให้ปัญญา
แต่เรามาเพื่อเอาปัญญาของเธอไป
และจงรู้เถิดว่า เราได้พบสิ่งซึ่งยิ่งใหญ่กว่า
ปัญญานั้นคือเปลววิญญาณในเธอ
ซึ่งรวบรวมตัวเองเพิ่มทุกขณะ
ขณะเดียวกันเธอผู้ซึ่งไม่สังเกตการแผ่ขยายของมัน ก็ก่นแต่รำให้
ชีวิตอันแสวงหาชีวิตในรูปกายนั้น ย่อมหวาดหวั่นต่อสุสาน
ที่นี้ไม่มีสุสาน

ขุนเขาและทุ่งราบเหล่านี้คือ เปลและชั้นบันได
เมื่อใด เธอผ่านท้องทุ่งที่เธอได้ฝังบรรพบุรุษไว้ ขอจงดูให้ดี
และเธอก็จะเห็นตนเองและลูกหลานเรียงรำด้วยกัน
แท้จริงนั้น เธอมักจะเรียงรำกันบ่อยโดยไม่รู้สึก
ผู้อื่นได้มาสู่เธอ
ซึ่งเธอได้ให้ทรัพย์สินศฤงคาร และอำนาจราชศักดิ์แก่เขา
เพราะว่าเขาทำให้เธอเกิดศรัทธาว่าจะได้ผลตอบแทนในเบื้องหน้า
สำหรับเรานั้น เธอได้ให้ความกระหายต่อชีวิตอันล้าลึกกว่า
เป็นที่แน่แท้ว่าไม่มีของขวัญใดล้ำค่าไปกว่า
สิ่งที่แปรความมุ่งหมายของผู้รับให้เป็นริมฝีปากแห้งผาก
และแปรชีวิตทั้งหลายเป็นธารน้ำพุ
นี่เองเป็นเกียรติ และของตอบแทนที่เธอให้แก่เรา
เมื่อใดเรามายังน้ำพุเพื่อจะดื่ม
เราก็ได้พบน้ำอันมีชีวิตนี้กระหายอยู่ด้วยแล้ว
และมันก็ดื่มเราด้วยขณะที่เราดื่มมัน

เธอบางคนได้คิดเอาว่า เราหิยังและอายุเกินไปที่จะรับของให้
เรานี้หิยังผยองแน่แท้ต่อการรับค่าจ้าง แต่มีใช้ต่อของขวัญ

และถึงแม้เราได้กัดกินผลไม้ที่อยู่ในเขา
ขณะที่เธอก็พึงใจจะให้เรานั่งอยู่ที่โต๊ะของเธอ
และนอนอยู่ตามระเบียบโบสถ์
ขณะที่เธอก็ยินดีให้ที่พักอาศัยแก่เรา
แต่มิใช่ความหวังใยด้วยความรักอันเธอ
มีต่อทิวาและราตรีของเรานี้หรือ
ที่ทำให้อาหารทั้งหลายของเรามีรสโอชา
และโอบรัดความหลับของเราไว้ด้วยความฝัน
เราสรรเสริญเธออย่างสูงในข้อนี้
เธอได้ให้มากมาย แต่ก็หาได้รู้แต่น้อยว่าเธอให้

เป็นสิ่งแน่แท้ว่า
ความเมตตากรุณาที่มองดูตนเองในกระจกเงานั้นย่อมแปรเป็นหินผา
และคุณธรรมอันเรียกชื่อตนเองอย่างเลิศลอยนั้น
เป็นต้นตอของความชั่วร้าย

และเธอบางคนได้กล่าวว่า
เราเก็บตัวและมีนเมาในความโดดเดี่ยวของตัวเอง
และเธอได้พูดกันว่า ท่านเป็นมิตรกับต้นไม้ในป่า มิใช่กับมนุษย์
ท่านนั่งอยู่โดดเดี่ยวบนยอดเขา และมองลงมายังบ้านเมืองเรา
เป็นความจริงที่เราได้ปีนขึ้นบนเขา และเที่ยวไปในที่ห่างไกล
เราจะเห็นเธอได้อย่างไร ถ้ามิใช่จากที่สูงหรือระยะไกล
เราจะอยู่ใกล้เธอได้อย่างไร ถ้าไม่ไปอยู่ใกล้ด้วย

และคนอื่นในหมู่เธอได้เรียกร้องเรา มิใช่เป็นคำพูด
และเขากล่าวว่า ท่านผู้แปลกถิ่น
ท่านผู้รักความสูงอันสุดเอื้อม
เหตุใดท่านจึงเที่ยวอยู่ตามยอดเขาอันเป็นที่ทำรังของนกอินทรี
ทำไมท่านจึงแสวงหาสิ่งอันบรรลู่ถึงไม่ได้
ท่านคิดตักพายุใดไว้ในตาข่ายของท่าน

ท่านตามล่านกชนิดใดในห้วงเวหา

ลงมาอยู่กับเราเถิด

ลงมาและบรรเทาความหิวของท่านด้วยขนมปังของเรา

และดับความกระหายด้วยน้ำองุ่นของเรา

เขากล่าวคำพูดเหล่านี้ในความเปล่าเปลี่ยวของวิญญูณ

แต่ถ้าหากความเปล่าเปลี่ยวของเขาลึกกว่านี้

เขาก็จะรู้ว่า

เราแสวงหาแต่ความลับของความปราโมทย์

และความปวดร้าวของเธอ

และเราเที่ยวตามล่าแต่อาดมันของเธอ

ซึ่งสัญจรในเวหา

แต่นายพรานนั้นก็ถูกล่าด้วยในขณะเดียวกัน

เพราะลูกธนูของเรามากมายหลุดจากแหล่ง

เพื่อจะย้อนปีกทรวงอกของเราเอง

และผู้ไผ่ผินไปนั่นก็คือผู้ศึบคลานไปด้วย

เพราะเมื่อปีกของเรากางแผ่ออกในแสงอรุณ

เงาของมันบนพื้นพิภพย่อมเคลื่อนไปดังเช่นเต่า

และเราผู้มีศรัทธาก็เป็นผู้สงสัยเองด้วย

เพราะบ่อยครั้งที่เราเอานิวจีลงบนบาดแผลของตนเอง

เพื่อที่เราจักได้มีศรัทธายิ่งในเธอ

และมีความรู้ในตัวเธอมากขึ้นด้วย

และด้วยศรัทธาอันนี้

และปัญญาอันนี้ เราขอกล่าวว่า

เธอมิได้ถูกห่อหุ้มอยู่เฉพาะในร่างกายของเธอ

และก็มีได้ถูกจำกัดอยู่แต่ในบ้านหรือทุ่งนา

สิ่งซึ่งเป็นเธอนั้นดำรงอยู่เหนือขุนเขา

และเคลื่อนไปกับสายลม

มันมิใช่สิ่งที่คืบคลานออกมาตากแดดเพื่ออบอุ่น
หรือขุดรูลงในความมืดเพื่อหนีภัย
แต่เป็นสิ่งเสรี เป็นวิญญาณอันแผ่คลุมพื้นพิภพ
และเคลื่อนไปในเวหา

ถ้าหากคำพูดเหล่านี้เลื่อนราง
ก็อย่าได้พยายามทำมันให้กระจ่าง
ความเลื่อนรางและหมอกฝ้า
เป็นการเริ่มต้นของสรรพสิ่ง แต่มิใช่ปลายทางของมัน
และเราก็พอใจให้เธอจำเรา เป็นเช่นการเริ่มต้น
ชีวิตและสรรพสิ่งอันดำรงชีวิตอยู่
ยอมเข้าใจได้ในหมอก และมีใช้อย่างกระจ่างแจ้ง
และใครบ้างจะรู้ว่า แท้จริงเมื่อหมอกฝ้าสลายลงนั้น
มันก็รวมเป็นหยาดผลึกใสชัดเจนนั่นเอง

เมื่อเธอระลึกถึงเรา ขอให้เธอระลึกถึง
สิ่งใดในตัวเธอซึ่งดูคล้ายอ่อนแอ และเลื่อนรางที่สุดนั้น
แท้จริงแข็งแรงและชัดเจนที่สุด
มิใช่ลมหายใจของเธอหรือ
ที่ได้ทำให้โครงสร้างของกระดูกเธอตั้งตรงและแข็งแรง
และมีใช้ความฝันอันไม่มีเธอคนใดจำได้
ว่าได้เคยฝันไว้หรือที่ได้ก่อสร้างเมืองของเธอขึ้น
พร้อมทั้งตบแต่งสิ่งทั้งหลายในนั้น

ถ้าเพียงแต่เธอได้เห็น กระแสของลมหายใจนั้น
เธอก็จะเลิกมองดูสิ่งอื่นใด
และถ้าเพียงแต่เธอได้ยินเสียงกระซิบของความฝันนั้น
เธอก็จะไม่ฟังสำเนียงอื่นใดอีก
แต่เธอไม่เห็น และไม่ได้ยิน และก็เป็นการดีแล้ว
ว่าที่ปกคลุมจักขุของเธอจะถูกดูดขึ้นโดยมือซึ่งได้ทอถักมันขึ้น

และก้อนดินที่จุดโสตของเธอก็จะถูกแทงทะลุด้วยนิ้วซึ่งปั้นมันขึ้นเอง
เธอจะได้เห็น เธอจะได้ยิน
แต่เธอก็จะไม่เสียใจที่ได้เคยพบความมืดบอดมาก่อน
หรือที่เคยหุหนวกมาก่อน
เพราะในวันนั้นเอง
เธอจะได้รู้ความหมายอันแฝงอยู่ในสรรพสิ่ง
และเธอก็จักสรรเสริญความมืดบอด
เช่นเดียวกับสรรเสริญความสว่าง

เมื่อได้กล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็มองไปรอบ ๆ
และก็ได้เห็นนายท้ายเรือของท่านยืนอยู่ข้างพวงมาลัย
มองดูที่ใบอันถูกลมตีและมองไปในทะเลลึกสลบกันอยู่ และกล่าวว่า

อดทน นายเรือของเรานี้อดทนอย่างยิ่งนัก
ลมพัดแรงและใบเรือรอไม่ไหว
แม้หางเสือก็ถามทิศทาง
แต่นายท้ายเรือก็ยังรอความสงบของเราอยู่
และคนเรือของเราเหล่านี้
ผู้ได้ยินเสียงเพลงของห้วงสมุทรแล้ว
ก็ได้รอฟังเราอย่างอดทนด้วย
บัดนี้เขาจะไม่รออีกต่อไป
เราพร้อมแล้ว
ธารน้ำได้บรรลุถึงห้วงสมุทร
และมารดาผู้ยิ่งใหญ่ก็จะโอบรัดบุตรของนางไว้กับอกอีกครั้งหนึ่ง

ลาก่อน ประชาชนชาวออร์ฟาอิส
วันนี้สิ้นสุดลงแล้ว มันหุบปิดลงบนเรา
ดังเช่นดอกบัวหุบลงบนพุ่มนี้ของมันเอง
สิ่งใดที่เราได้รับที่นี่ เราจะรักษาไว้

และถ้าหากมันไม่เพียงพอ เราก็จะเข้มาวมกันอีก
และก็จะร่วมกันชื้อมือขอยังพระผู้ประทาน
อย่าลื้มว่าเราจะกลับมาสู่พวกเธออีก
เพียงชั่วขณะ
และความเฝ้ารอของเราก็จะรวบรวมผู้ผนังงสำหรับร่างใหม่
เพียงชั่วขณะ
เพียงพักชั่วขณะในสายลม
แล้วหญิงหนึ่งก็จะโอบอ้อมเราไว้
ลาก่อนสำหรับเธอ
และความหนุ่มอันเราได้อยู่ในหมู่เธอ
เราเพิ่งได้พบกันในความฝันแต่วันวานนี้
เธอได้ร้องเพลงให้เราฟังในความเปล่าเปลี่ยว
และเราได้สร้างปราสาทขึ้นในเวหาจากการเฝ้ารอของเธอ
แต่บัดนี้ ความหลังของเราสูญไป และความฝันสิ้นสุดลงแล้ว
และบัดนี้ก็มีไ้ยังรุ่งอรุณอยู่อีก
ขณะนี้เป็้นยามเที่ยงเต็มที
และความครึ่งหลังของเราก็แปรเป็นวันเต็มเปี่ยมแล้ว
และเราก็ต้องจากกัน

ถ้าในสนธยากาลแห่งความทรงจำ เราได้มาพบกันอีก
เธอก็จะร้องเพลงอันลึกซึ้งกว่าให้เราฟัง
และถ้ามือของเราได้สัมผัสกันอีกในความฝันอื่นต่อไป
เราก็จะสร้างปราสาทขึ้นบนเวหาใหม่อีก

ท่านกล่าวแล้วก็ให้สัญญาณแก่ชาวเรือ
เขาเหล่านั้นถอนสมอขึ้น ปลดเรือจากเครื่องผูกพัน
และเรือพร้อมด้วยเขาเหล่านั้นก็เคลื่อนไปทางตะวันออก
เสียงร่ำไห้ก็เปล่งออกจากประชาชน
ประหนึ่งออกจากดวงใจเดียว
มันแผ่สูงขึ้นไปในความสลัว

และลอยลมออกไปเหนือท้องทะเลประจูดุเสียงจากแตรใหญ่

แต่อัลมิตราหนึ่งเงียบ

เธอมองตามเรือจนจากหายไปไหนหมอก

และแม่เมื่อฝูงชนแยกย้ายไปหมดแล้ว

เธอก็ยังยืนโดดเดี่ยวบนฝั่งทะเล

ในดวงใจของเธอรำลึกถึงคำกล่าวของท่าน

..... ชั่วขณะหนึ่ง เพียงพักชั่วขณะในสายลม

..... แล้วหญิงหนึ่งก็จะโอบอุ้มเราไว้
